Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125

УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 51. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 5-го БЕРЕЗНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 5, 1977 No. 51. VOL. LXXXIV.

Палата репрезентантів не погодилася на будову атомового літаконосця

Вашінгтон. — В четвер, 3-го березня, Палата Репрезентантів 262-ма голосами проти 161-го проголосувала не призначувати фондів на будову четвертого атомового літаконосця типу ,,Німіц'', який мав би коштувати 2.2 більйона долярів, хоча речники військової фльоти, включно з адміралом Гайменом Ріковером, настоювали, що той літаконосець конечний для скріплення оборонної спроможности ЗСА.

Палата Репрезентантів таким чином підтримала пропозицію президента Джіммі Картера, який вважає, що літаконосець типу ,,Німіца'' надто коштовний, що його можна було б розпочати будувати щойно за шість років, як рівнож твердить, що такий великий і неповоротний корабель наражений на більшу небезпеку з боку ворожих літаків і ракет. Білий Дім і конгресмени вважають, що краще розбудувати кілька менших літаконосців, які порушувалися б при допомозі звичайних пропелерів, а не нуклеарної сили, та на яких осідали б менші літаки.

Натомість, прихильники розбудови ще одного нуклеарного літаконосця заявляють, що атомові кораблі багато швидші від звичайних і можуть помістити на своїх палубах більші та мілітарно ефективніші літаки та що летунам безпечніше приземлюватися на багато просторніших палубах атомових літаконосців.

Того самого дня, в четвер, 3-го березня, Палата Репрезентантів проголосувала ряд інших зменшень в оборонному бюджеті, йдучи за закликом Білого Дому. Сенат ще не обговорював ані справи атомового літаконосця, ані інших пропозицій президента Картера щодо зменшення видатків на оборонні цілі.

Зменшення оборонного бюджету ЗСА — ,,сиґнал" для Москви

Вашінгтон. — Пропозиції президента Джіммі Картера щодо зменшення оборонного бюджету ЗСА, що його запропонував Конґресові ще попередній президент Джералд Форд, мають на меті вказати Москві, що Вашінгтон готовий практично застосувати політику ,,обопільної стриманости'' щодо зброєння, точніше, мають бути для Москви ,,сигналом'', на який Білий Дім очікуватиме подібної відповіді від Кремля — інформують речники уряду. Запропоновані президентом Картером зменшення мають також заохотити Совєтський Союз якнайшвидше приступити до заключних переговорів в справі підписання нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї. Але в той самий час Президент вимагатиме, щоб дещо були збільшені видатки на американські військові частини, які відбувають службу в Европі, та щоб була дещо збільшена військова допомога для союзників в Північно-Атлантійському Союзі (НАТО).

Ген. Гейґ закликає Конґрес знести ембарґо на продаж зброї для Туреччини

Вашінґтон. — Генерал Александер М. Гейґ, головнокомандуючий військами Північно-Атлянтійського Оборонного Пакту (НАТО), наполягає на Конґрес, щоб він якнайскорше зняв ембарґо на продаж зброї для Туреччини. Він заявив, що З'єднані Стейти Америки повинні змагати до повної віднови військової співпраці з Туреччиною і Грецією. Ген. Гейґ сказав членам Сенатський Комісії Озброєння, що турецькі збройні сили розпоряджають менш як половиною потрібної зброї через заборону продажу і санкції, які були накладені на Туреччину за те, що турецькі військовики вживали американську зброю у конфлікті на Кипрі в 1974 році. Цей конфлікт, як відомо, був причиною відтягнення Грецією своїх збройних сил з НАТО. Ген. Гейґ вважає ситуацію на південному відтинку незадовільною через турецько - грецький конфлікт, який використала Москва, скріпивши свої військові залоги в тому районі квалітативно і чисельно.

Палата Репрезентантів схвалила власний ,,кодекс етики"

Вашінгтон. — З уваги на те, що в минулому траплялися випадки, що деякі конґресмени були замішані у ,,дещо нелеґальні'' фінансові маніпуляції, Палата Репрезентантів в середу, 2-го березня, 402-ма голосами проти 22-ох схвалила дуже точний ,,кодекс етики'', тобто правил поведінки для членів тієї Палати Конгресу, щоб не допустити до зловживань у майбутньому та привернути довір'я населення до Конгресу. Новий кодекс, який відноситься тільки до Палати Репрезентантів, бо Сенат тепер обговорює свій власний кодекс, встановляє, що кожний конгресмен щорічно мусить здати точний звіт про свій фінансовий стан та обмежує додаткові прибутки до 15 відсотків офіційної платні.Таким чином, конґресмени, урядова річна платня яких тепер виносить 57,500 долярів, можуть додатково заробити тільки 8,625 долярів. Кодекс також встановляє обмеження на дарунки, які конгресмени можуть приймати від приватних громадян. Передбачають, що Сенат схвалить свій ,,кодекс етики'' наступного тижня.

Вибачаємось за помилку

У вчорашньому повідомленні про річні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Детройті трапилася прикра помилка, як відомого союзового діяча Романа Татарського, одного з найбільш успішних організаторів нових членів, який проводив цими зборами, забирав голос в дискусії та під кінець зборів був відзначений золотою зіркою і членством у почесному Клюбі Заслужених Союзовців за зорганізування 56 нових членів до УНСоюзу в минулому році, у двох випадках названо помилково ,,Петром Тарнавським". До згаданого повідомлення ще слід додати, що збори окремою резолюцією рішили піддержати Український Науковий Інститут в Гарварді та місцевий Український Культурний Центр.

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО ВІДКРИТТЯ КОНСУЛЯТУ ЗСА В КИЄВІ

(М. Р.) — ЗСА мають вже свій консулят у Ленінграді, а СССР — у Сан Франсіско. Угода у справі тих консулятів була підписана ще в 1969-му році, а відкрили їх два роки пізніше. Консулят ЗСА в Києві і консулят СССР в Ню Йорку постановлено створити на основі угоди президента Ніксона з Брежнєвом 1974-го року. Ця угода уповноважувала принаймні до ще одної пари консулятів пізніше, якщо обі сторони забажають цього. Це залежатиме від того, як розвиватиметься детант. Відкриття консулятів у Києві й Ню Йорку сподіваються не скоріше, як з початком 1979-го року, хоч оба консуляти будуть полагоджувати справи неофіціяльно перед тим речинцем.

Совєти купили двоапартаментові доми для своїх працівників якраз коло 5-ої евеню, а триапартаментові доми для консуляту ЗСА в Києві мають бути готові в квітні цього року. Одначе, інші будинки на бюра, мешкання для першої партії консулярних працівників й офіціяльне мешкання для генерального консула в Києві все ще мають бути перебудовані згідно з американськими плянами. Досі Україна не мала ніяких дипломатичних зв'язків із західніми дипломатами, які живуть у Києві.

Робота коло трьох апартаментів по другому боці Дніпра йшла досить добре. Робітники скоро перебудували сім апартаментів у доброму будинку для першої партії службовців американського консуляту. Потім совєти спротивилися американським плянам, щоб літаками привезти британських контракторів, які влаштували б лазнички, кухні й інші устаткування. Телекс-сполуки до американської амбасади в Москві не заінстальовано. Дозволу подорожувати поза дипломатичні межі треба домагатися від Москви, не в Києві, хоч перша партія совєтських службовців у Ню Йорку може користуватися засобами совєтської місії при Об'єднаних Націях і може діставати дозволи для подорожування від місцевих американських установ. Ця справа змінилася на краще зараз після заприсяження президента Картера. СССР дозволив зараз на спровадження британського контрактора, Телекса і льокальне подорожування. Тепер видали візу для першого контрактора.

В будинку американського консуляту в Києві при трилінійній вулиці Ґоркого улаштовано каналізацію, і він готовий для мешкання генерального консула. Три сусідні будинки при спокійній Стрілецькій вулиці евакували, щоб провести перебудову на бюра й мешкання. Ще треба багато праці, щоб усе було викінчене. Американський консулят матиме яких дванадцять осіб персоналу так, як і американський консулят у Ленінграді. Покищо голова першої партії консулярних працівників урядує в готелі ,,Москва«‹, одним поверхом нижче своєї готелевої кімнати. На столі готелевої їдальні є американський прапорчик, себто, що стіл зарезервований для службовців американського консуляту. Тут теж харчується провідник першої партії американських службовців Портер. Як тільки хтось з киян приступить, щоб поговорити з американцями, зараз підходить до стола большевицький службовець, себто тайний агент КҐБ, і розмова вривається.

Амбасада ЗСА в Москві знову протестує проти обмеження повновластей

Москва. — Ройтерс інформує, що амбасада ЗСА в Москві в четвер, 3-го березня вже другий раз цього тижня запротестувала в міністерстві закордонних справ Совєтського Союзу проти того, що ,,совєтські тайні поліцiянти'' (КҐБ) схопили двох совєтських громадян, які старалися ввійти до амбасади в товаристві американського дипломата в середу, 2-го березня. Веніямин Файн і Владімір Престін, жидівські активісти, ждали коло амбасади на згаданого дипломата, коли працівники КҐБ схопили їх і відвезли автомобілем у невідомому напрямі. У понеділок, 28-го лютого, совєтська поліція поступила в такий самий спосіб з іншим жидівським активістом, Йосифом Беґуном, який в товаристві проф. Файна теж старався ввійти до амбасади ЗСА на обговорення різних справ. Амбасада внесла свій перший протест у вівторок. В обох протестах амбасада твердить, що поступовання совєтської поліції — це обмеження повновластей амбасади, бо згідно з дипломатичною практикою, совєтські громадяни, які мають до полагодження будь-які справи, мають вільний доступ до амбасад інших держав.

АДУК покладе вінок біля пам'ятника Кобзареві

Ню Йорк. — Головна Управа Асоціяції Діячів Української Культури в ЗСА на засіданні в лютому вирішила кожного року в місяці березні класти вінок біля пам'ятника геніяльному співцеві національно-християнської України Тарасові Шевченкові у Вашінгтоні. ГУ АДУК-ЗСА не плянує великого здвигу людей, ані промов біля пам'ятника. Це буде скорше символічна коротка церемонія покладення вінка з синьо-жовтих квітів із написом ,,АДУК — Кобзареві''.

Такий вінок буде покладений у неділю, 13-го березня ц. р., біля пам'ятника, що стоїть на площі при 21-ій вул. та вулиці ,,П''. Упорядники — члени АДУК — радо привітають усіх, хто мав би змогу прибути до пам'ятника на 2-гу год. по полудні. Після покладення вінка буде прочитана одна поезія про Тараса Шевченка, одержана з України, що закінчується словами: ,,Є в Шевченка народження дата, дати смерти в Шевченка — немає!''

В Україні бракує довідників

Київська ,,Літературна Україна" інформує, що в мистецькій літературі немає ні поточної, ні ретроспективної бібліографії. Хоча й вийшли підручники з бібліографічної ділянки, вони не тільки не вистачальні, але в них є різні недотягнення, які гальмують розвиток бібліографічної інформації, тим більше, що ідеться про бібліографію суто наукову. Добрі бібліографічні довідники змогли б допомогти уникнути ,,відкривати" це, що вже давно відкрите.

СИМВОЛ І СИНТЕЗА УКРАЇНСЬКИХ ЗМАГАНЬ

Сл. п. ген. Роман Шухевич — Тарас Чупринка

Сьогодні, 5-го березня 1977 р., сповняється точно 27 років з того часу, як такого ж 5-го березня 1950-го року в селі Білогорща, біля Львова, на своїй підпільній квартирі, в боротьбі з комуно-московськими окупантами згинув смертю героя голова Генерального Секретаріяту та генеральний секретар військових справ Української Визвольної Ради, головний командир Української Повстанської Армії та голова Проводу Організації Українських Націоналістів на українських землях, нагороджений Золотим Хрестом Заслуги та Золотим Хрестом Боєвої Заслуги, генерал-хорунжий УПА РОМАН ШУХЕВИЧ (Р. Лозовий, Тарас Чупринка, Тур). Вшановуючи його пам'ять в листопаді того ж 1950-го року на першій академії в його честь у Мюнхені, проф. д-р Володимир Янів у своїй промові так з'ясував символ і синтезу постаті, життя і смерти сл.п. ген. Романа Шухевича — Тараса Чупринки:

...І кидаєм стародавнім звичаєм грудки землі на Твою домовину. Хай легкою стане Тобі Рідна Земля, якої Ти не покинув. А що грудку кинемо, то усвідомимо один з Твоїх заповітів. І клянемося, що чесно будемо їх виповнювати, щоб не ворушити Твойого сну.

А що перший заповіт, то він такий ясний, що про нього й говорити не приходиться, він випливає з Твоєї постаті, що стала символом. Це наказ боротьби за Самостійну і Соборну, боротьби до останку сил і до останнього віддиху.

А другий заповіт випливає з Твоєї постаті, як людини яка розуміла всіх своїх земляків і тому розуміла боротьбу широко, а неодноброко. Цей Твій заповіт зокрема важливий для еміграції, бо він каже змагатися за Україну не тільки на полі кривавої прі, але скрізь, де б'ється українське серце. Боротьбою за Україну є теж творення української культури, українського мистецтва, літератури, науки, українських духових і матеріяльних дібр...

І що третю грудку кинемо на могилу, то згадаємо Тебе як синтезу й пригадаємо, що понад партіями й групами стоїть нарід, який кличе до єдности й до спільної дії.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ПАНАХИДА ЗА РОМАНА ШУХЕВИЧА — ТАРАСА ЧУПРИНКУ

Ню Йорк. — В неділю, 6-го березня ц.р. після Служби Божої о год. 12-й дня буде відслужена в церкві св. Юра Заупокійна Панахида за душу сл. п. Романа Шухевича — Тараса Чупринки, Головного Командира УПА у 27-му річницю його геройської смерти на полі бою. Панахиду організують місцеві Організації Українського Визвольного Фронту і запрошують до участи всю українську громаду та організації з прапорами.

НАУКОВЕ ЗАСІДАННЯ УВАН

Ню Йорк, Н.Й. — Літературознавча Секція УВАН матиме тут в неділю, 6-го березня ц.р. о год. 2-й по полудні в приміщенні Академії при 206 Захід 100-та вулиця, наукове засідання, на якому д-р Іван Новосівський виголосить доповідь на тему: ,,Відгомін про Шевченка серед басарабських молдаван і в басарабській пресі від 1854-1917".

ВИСТАВКА КАРТИН ВАСИЛЯ ПАНЧАКА

Ню Йорк. — Відкриття ретроспективної виставки картин Василя Панчака, члена-сеньйора Об'єднання Мистців Українців в Америці відбулося тут в неділю, 27-го лютого ц.р. в будинку Українського Спортового Клюбу при 122 2-га евеню. Виставка триватиме до 13-го березня включно і її можна відвідувати в будні від год. 4-8 вечором, в суботи і неділі від 1-8 години.

ДОПОВІДІ В БАЛТІМОРІ І ВАШІНҐТОНІ

Балтімор, Мд. — Д-р Роман Борковський виголосить з рамени АУА доповідь в Балтіморі і Вашінгтоні на тему: ,,До проблеми упорядкування нашого громадсько-політичного життя". В Балтіморі в суботу, 5-го березня ц.р. о год. 6:30 вечором в приміщенні ,,Самопоміч" при 239 С. Бродвей; у Вашінґтоні в неділю, 6-го березня о год. 4-й по полудні в приміщенні української православної церкви 4842 - 16-та вулиця Н.В.

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ ТАКОЖ ПІДНОСИТЬ СПРАВУ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В СССР

Лондон. — Дейвід Овен, новий міністер закордонних справ Великобританії, заявив в четвер, 3-го березня ц.р. у своїй першій публічній промові, що совєтський бльок ,,мусить погодитися з думкою, що стурбованість за людські права на Заході, не є диверсійною тактикою, але інтегральною частиною закордонної політики західніх демократій". Виступаючи перед Асоціяцією дипломатів і письменників Коммонвелту, Овен підкреслив рішення Великобританії піддержувати справу виміни людей та ідей і респектування усіма державами світу людських прав. Він запевнив піддержку уряду Британії для президента Джіммі Картера в ділянці оборони людських прав, назвавши поступування Президента ЗСА ,,назвичайно важливим". Д-р Дейвід Овен, який був наименований на міністра закордонних справ Великобританії 21-го лютого ц.р. після смерти його попередника Антоні Кросленда, відмітив, що ,,метою уряду Її Величности не є вести кампанію засуду чи виконувати ролю агента-провокатора". Овен плянує в короткому часі приїхати до ЗСА, щоб продискутувати деякі політичні справи з президентом Картером та іншими американськими політиками. Після засуду комуністичних країн за людські права, д-р Овен відмітив: ,,Очевидно, ми мусимо балянсувати моральність з реальністю". Він нічого не згадував про совєтську реакцію на зустріч президента Картера з Владіміром Буковським, недавно прибулим на Захід совєтським дисидентом. ,,Ми на Заході, — заявив Овен, — мусимо зробити все, що є в нашій силі, щоб політика детанту не діяла однобічно між Заходом і Сходом". Він закликав до відновлення довір'я до демократичних систем, до забезпечення власних інтересів, до зміцнення оборони тощо. При тому він хвалив Гельсінкську Умову, яка забезпечує людські права в цьому світі. Згадуючи сотні чехів і словаків, які підписали ,,Хартію 77" — маніфест в обороні людських прав, Овен відмітив, що Гельсінкська Умова вже починає ставати надхненням для багатьох. Але в загальному є ще дуже малий поступ в напрямі виконання гельсінкських постанов, що стається ,,не з нашої вини", додав вкінці Девід Овен.

В Чехо-Словаччині заарештовано двох французьких журналістів

Прага. — Ройтер інформує, що чехо-словацька політична поліція заарештувала двох французьких журналістів і має намір викинути їх з країни. Речник французької амбасади назвав прізвища двох придержаних журналістів і заявив, що Лолі Клерк та Бріджіт Лякомбе працювали для французького жіночого журналу ,,Еллі''. Обидвох заарештовано, як вони входили до літака, щоб від'їхати до Парижу. Згідно з інформацією міністерства закордонних справ Чехо-Словаччини, обидва журналісти будуть відіслані до Франції після устійнення їхньої діяльности. Згаданий журнал від самого початку містив звідомлення про рух дисидентів в Чехо-Словаччині і авторів ,,Хартії 77'', але причиною арешту мала б бути справа пашпортового характеру, бо названі приїхали до Праги тільки на туристичні візи.

,,Емський протест 1976" переслано до ЮНЕСКО з вимогою акції в обороні української мови й культури в СССР

Оттава (ОПУС). З датою 24 лютого 1977 вислано на руки генерального директора ЮНЕСКО в Парижі д-ра Амаду Махтера М'Бов ,,Емський протест 1976'' проти утисків української мови й культури в СССР, що його підписали в імені двох мільйонів українців у діяспорі президент СКВУ о. д-р Василь Кушнір, віцепрезидент мгр А. Мельник, духовні й світські достойники, в тому Митрополит Максим Германюк, Митрополит Андрей Метюк, Єпископи Платон і Орест з Мюнхену, президент Комітету Українців Канади д-р Сергій Радчук, ректор УВУ д-р Володимир Янів, президент Світового Академічного Комітету Вільних Українців д-р Яр. Рудницький з Вінніпеґу й секретар цього Комітету д-р Оксана Борущенко та багато інших громадян з Европи, обох Америк, Австралії, тощо. ,,Емський протест 1976'', що його кульмінаційною точкою були протестні відзначення ,,Емського указу 1876'' в днях 24-26 червня 1976 в Бад Емсі в Зах. Німеччині (— наукова конференція в справах мововбивства, спалення російського тексту самого ,,указу'' царя Олександра II й вмурування ,,остерігальної таблиці'' на мурі царської палати в Бад Емсі) підписували українці на поселеннях впродовж 1976 року й згідно з рішенням наукової конференції з 24 червня 1976 його переслано відповідній агенції Об'єднаних Націй — ЮНЕСКО в Парижі. В супровідному листі до самого протесту за підписами проф. Яр. Рудницького й д-ра О. Борущенко вимагається ,,дальшої акції в обороні української мови й культури в СССР''.

Текст цього протесту: ,,Засуджуючи Емський указ із 1876р., протестуємо проти утисків української мови й культури в сучасному СССР''. Його виготовлено в українській, англійській, французькій та німецькій мовах. До листа й протесту додано світлину пропам'ятної ,,остерігальної таблиці'' в Бад Емсі, що її офіційно відкрито 26 червня 1976р.

Як уже повідомлялося в пресі, ,,Емський протест 1976'' передано теж і управі міста Бад Емсу в часі наукової конференції в справах лінґвіциду в червні 1976.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ ДНІ У ВАШІНҐТОНІ

Вашінґтон, Д.К. — Від 6 до 13-го березня тут проходитимуть Шевченківські Дні. В неділю, 6-го березня о год. 2-й по полудні місцевий Відділ УККА влаштовує віче і покладення вінків під пам'ятником Т. Шевченка при вулицях 22-й і П. Нортвест у Вашінґтоні. В неділю, 13-го березня о год. 5-й по полудні Об'єднання Українців Вашінґтону влаштовує концерт для вшанування Пророка України з участю артистів Ренати Бабак, Адріяна Британа і Томи Гринькова в авдиторії парафії Литл Флауер, 5607 Массачусеттс евеню, одна миля від границі Вашінґтону, в Бетесді.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montbomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Справа Колегії Електорів

Багато американських громадян не були навіть свідомі того, що хоча вони голосували чи то на демократа Джіммі Картера, чи республіканця Джералда Форда під час загальних президентських виборів 2-го листопала минулого року, то щойно 13-го грудня Колегія Електорів формально обрала Джіммі Картера на президента ЗСА. Згідно бо з Конституцією ЗСА, під час загальних вибрів населення не голосує безпосередньо на президентського і віцепрезидентського кандидатів, а на список репрезентантів до Колегії Електорів, в якій кожний стейт і Дистрикт Колюмбії має стільки представників, скільки має законодавців в обох Палатах Конгресу. Якщо в даному стейті один із кандидатів здобуде більшість голосів в загальному голосуванні, то тільки його ,,електори'' входять до Колегії Електорів, навіть якщо він в загальному голосуванні переміг свого противника в тому стейті тільки одним-двома голосами.

В ЗСА тепер існує досить поширений рух за схваленням Додатку до Конституції, який зліквідував би цю Колегію Електорів, тобто вимагає, щоби президент і віцепрезидент країни були обрані безпосередньо виборцями під час загального голосування. Цей рух очолює ряд видатних законодавців в обох Палатах Конгресу. Президент Джіммі Картер теж заявив, що підтримує цю пропозицію.

Аргументи за скасування Колегії Електорів різні. Поперше, в демократичній Америці президент і віцепрезидент повинні бути обрані безпосередніми голосами громалян, а не посередньо, через Колегію Електорів.

Подруге, теперішня виборча система створює можливість, що кандидат може здобути більшість голосів у загальному голосуванні, але меншість в Колегії Електорів і таким чином програти вибори. Таке вже трапилося тричі в історії ЗСА, в 1824,1876 і 1888-му роках. Навіть в останніх президентських виборах існувала реальна загроза, що Джіммі Картер здобуде більше голосів у загальному голосуванні, а Джералд Форд більшість в Колегії Електорів і таким чином виграє вибори. Аналітики вказують, що якщо б у двох більших стейтах 9,245 осіб були віддали свої голоси на Форда, замість на Картера, то республіканський кандидат Форд тепер був би президентом ЗСА, бо здобув би більшість голосів в Колегії Електорів, не зважаючи на те, що Джіммі Картер в загальному голосуванні здобув би 1.7 мільйона більше голосів ніж Джералд Форд.

Критики дотеперішньої системи обрання президента і віцепрезидента за посередництвом Колегії Електорів правильно твердять, що не можна допустити, щоб трапився четвертий випадок, що президентом країни стане особа, яка здобула менше голосів у загальному голосуванні ніж його суперник. Тільки безпосереднє голосування громадян ЗСА на президентського і віцепрезидентського кандидатів запевнять, що голос кожного громадянина буде включений в остаточне підрахування, що голос кожного громадянина матиме однаковий вплив на вислід виборів та що в кожних виборах переможуть кандидати, які здобудуть підтримку більшости населення. Справедливість вимагає скасування небезпечної і недемократичної Колегії Електорів.

Західня непідготованість

Кореспондент ,,Ню Йорк Таймсу'' Малколм В.Бровн реферував недавно на сторінках тієї газети справу безвиглядного становища емігрантів з країн Східньої Европи, натякуючи на західню непідготованість у тій справі, що ставить в дуже незручне положення тисячі осіб, в комуністичних державах, які після довгих старань і ще довших чекань на виїздні візи, вкінці опиняються перед альтернативою: відмовитись від виїзду і терпіти дальше шикани та переслідування з боку комуністичних режимів, чи їхати до Ізраїлю, який досі не відмовив ще жадному емігрантові візи, мабуть з гуманітарних мотивів і свідомости, що емігранти звичайно довго там не задержуються і переїжджають до інших країн на постійне поселення. Численні емігранти в країнах, які знаходяться під комуністичною владою, висловлюють занепокоєння поставою до цієї справи країн Західньої Европи, а зокрема Австрії і Західньої Німеччини, як також ЗСА, які відмовляються принимати нових емігрантів, пояснюючи таку поставу невідрадною господарською ситуацією і високим відсотком безробіття. Західні країни з великим зрозумінням відносяться до справ втікачів і емігрантів з країн Східньої Европи, але підкреслюють, що власні інтереси й інтереси власного населення вони мусять ставити на першому місці, бо велика хвиля емігрантів, без огляду з яких країн вони приїжджають, могла б дальше скомплікувати економіку і господарку Заходу.

Виглядає, що всі ті речі брали під увагу комуністичні верховоди в Совєтському Союзі і сателітних державах, вирішивши раптом ,,робити добре враження'' перед београдською конференцією для справ безпеки і співробітництва, та дозволяючи більшій кількості невдоволених осіб емігрувати за кордон, розв'язуючи тим самим дві справи одним рішенням: позбуваються небажаного елементу у власних країнах і облегшують обвинувачення західніх країн в ділянці людських прав. Очевидно, що вони знали про господарські труднощі на Заході і неохоту західніх держав приймати більше число нових емігрантів, а поставу і непідготованість Заходу комуно-російські й інші гнобителі використають у своїй пропагандивній кампанії, яку вони систематично ведуть проти країн вільного світу.

Представництва етнічних груп в країнах поселення повинні працювати в напрямі зміни тієї постави Заходу до приїзду у вільний світ нових емігрантів, які може тільки один раз у житті матимуть змогу вирватись з країни неволі, з країни рабської праці, терору, переслідувань та релігійної нетолеранції у світ волі.

РЕВОЛЮЦІЯ — ЄДИНИЙ ШЛЯХ ВИЗВОЛЕННЯ

ЗВЕРНЕННЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ АБН

Перед нами рік важливих акцій за визволення уярмлених у СССР і сателітних країнах народів. У березні минає 60 років, коли у березневій революції 1917 року народи, поневолені у царській російській імперії, почали збройною рукою валити тюрму народів та відновляти свої **самостійні від нікого незалежні держави. Цю збройну революційну боротьбу народів почали українці, вояки царських полків на російській території. Російська імперія розпалася під ударами поневолених націй. Національні** самостійні держави проіснували декілька років упостійних **боях з новою російською, большевицькою навалою. У жовтні 1917 р. большевицька контрреволюція способом замаху хунти почала збройною рукою, диверсією й обманом рятувати російську імперію. Большевицькій хунті, як це зчаста бувало у завоюванні нововідновлених національних держав, допоміг Захід. Хоча наші держави впали під ударами наїзника, проте визвольна боротьба не припинилася. Переможний з допомогою Заходу большевизм, який стояв у Другій світовій війні на краю упадку, знову врятували альянти. Вони замість усіма засобами підтримати двофронтову війну України, чи Литви, тобто фронт поневолених націй проти обох наїзників — нацистської Німеччини й большевицької Росії, станули по боці Москви. І сьогодні загрожує большевизм уже всьому волелюбному людству. Живемо у часах скріпленої аґресії большевизму, який рятується від знищення національно-визвольними революціями народів — втечею вперед, загарбуванням все нових країн і внутрішнім розкладом ще вільних націй та політикою однобічного т. зв. детанту (,,розрядки"), що є — за словами большевицького ватажка, нового Сталіна, Брежнєва — тільки воєнними хитрощами Москви.**

В імперії бурлить. Народи й люди, переборовши страх, ведуть революційну боротьбу за розвал імперії, знищення комунізму і відновлення самостійних національних народоправних держав. Тиск поневолених робить складним становище гнобителів. Гнобителі пішли на політику детанту зі Заходом коштом вільного світу, який пішов на концепцію однобічного відпруження, що засвідчив підписанням заключних гельсінкських актів - визнанням статусу кво поневолення, непорушности кордонів імперії й системи. Ніякого відпруження немає ані у взаєминах її зі західнім світом. Величезний вимарш російської фльоти в Середземному морі, зосередження совєтських дивізій на кордоні Норвеґії, берлінський мур, відмежування поневолених країн імперії від вільного світу, 11 тисяч большевицьких шпигунів у Західній Німеччині, зболшевичення В'єтнаму, Ляосу, Камбоджі, в якій комуністи вимордували мільйон двісті тисяч дітей, жінок, мужчин впродовж одного року, систематичне опановування різних країн Африки безпосередньою окупацією, наприклад, кастрівськими військами, чи пляновим большевиченням і постачанням російської зброї комуністичним заговірникам, большевичення Італії, Франції, Еспанії, Португалії, загроза ,,народного" фронту в Греції, партизансько-підривна акція в Латинській Америці, розкладання американського суспільства — це тільки деякі докази однобічности політики детанту. І сьогодні, як перед десятками років, держави Заходу рятують большевицьку імперію перед розвалом економічною допомогою, технологічними засобами, визнанням статусу кво поневолення, відмовою будь-якої навіть моральної, чи політичної підтримки національно-визвольної боротьби поневолених націй. Поневолені нації під сучасну пору здані на свої власні сили. Вони можуть визволитися тільки революційним, збройним зривом, а не в наслідок еволюції, лібералізації, демократизації імперії й комуністичної системи. Кожній імперії внутрішньо-властивий терор, диктатура, військова окупація поневоленої країни. Кожному варіянтові комунізму як монопартійній, клясократичній, антинаціональній, безбожницькій, тоталітарній системі з незмінною ,,диктатурою пролетаріяту", що є фактично диктатурою монопартії над пролетаріятом, над робітництвом і над цілістю народу взагалі — притаманний терор, насилля, заперечення і топтання всяких прав і вольностей людини й нації.

Імперію й комуністичну систему можна завалити тільки силою, тільки революційною боротьбою, лише збройними повстаннями народів. Скріпляти революційно-визвольну боротьбу всіма засобами — наше завдання. Мобілізувати фронт визвольного націоналізму проти большевизму, проти імперії, фронт національної ідеї проти імперіяльної концепції, фронт народоправства проти тоталітаризму, фронт теїстичних сил проти воюючих безбожників, фронт героїки життя проти культу виґід життя, фронт віруючих у догми нації й героїчної людини проти табору скептиків і релятивістів, які нічого не створять, а угроблять кожну величну ідею.

Мобілізувати світовий протибольшевицький фронт, вказуючи на наявні факти й процеси визвольної боротьби націй у російській тюрмі народів, оприлюднюючи різними мовами світу документацію про цю боротьбу окремими

(Закінчення на стор. 6-ій)

Любов Абрамюк Волинець

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У НЮ ЙОРКУ

Урочисте відкриття Українського Музею у Ню Йорку відбулося 2 і 3 жовтня 1976 р. заходами Союзу Українок Америки, який і є власником музею. Після 43 років ,,хожденія по мукам'', збірка народного мистецтва, закуплена Союзом Українок Америки у Львові в 1933 році та доповнена принагідними закупами чи дарами, стала справжнім музеєм. СУА здійснив це діло власними силами і відкрив музей у власному домі.

Здавалося б, що зорганізування українського музею на еміграції, а ще в такому місті, як Ню Йорк, це така очевидна та конечна річ, що ширше громадянство повинно б за таке діло взятися з ентузіязмом та посвятою. На жаль, очевидні діла в еміграційній дійсності — не такі очевидні. Українська жінка впродовж століть була співтворцем народної творчости, а сьогодні вона теж мусить бути продовжувачем, збирачем, поширювачем та музейником того мистецтва, яке в минулому вона сама творила.

Українські еміґранти в Америці, зорганізувавшись у громадах при церквах чи при світських організаціях, старалися постійно знайомити американський світ з українською культурою, головно з народним мистецтвом. Найбільше праці вклали в це українські жінки. Вже на початку 20-го століття зорганізувався український жіночий комітет при церкві св. Юрія в Ню Йорку, щоб узяти участь у виставці кустарних виробів католицьких народів, яка відбулася 12 квітня 1913 року в Ню Иорку. Експонати на цю виставку, як і на багато подібних виставок, збирали поміж собою. На виставці була велика кількість вишивок, тканин та гуцульської різьби. Було теж дещо з церковного мистецтва, як вишитий фелон та гаптована плащаниця. Виставка, розміщена в двох кіосках, викликала велике зацікавлення українським народним мистецтвом. Уже тоді громада побачила, яку важливу пропаґандивну ролю відіграють того роду виставки, коли вони підготовлені на добрім рівні з відповідним друкованим інформативним матеріялом та вишколеними провідниками. Такий був початок виставок народного мистецтва в Ню Йорку.

Коли постав Союз Українок Америки 1925р., одно із перших завдань, бо вже з початком 1926року, було зорганізувати виставку українського народного мистецтва. Така виставка відбулася в готелі Астор під патронатом жіночої організації ,,Вименс Артс енд Індустріс''. Членки СУА позичали експонати, щоб зібрати якнайкращі зразки народного мистецтва для показу американській публіці. В 1931 році Відділи СУА в Ню Йорку брали подібну участь у спонзорованій товариством ,,Про Америка'' виставці, яка відбулася в Ґренд Сентрал Палас. Про українську участь у цих виставках писалось тоді багато в американській пресі.

Після кількох подібних виступів Головна Управа СУА прийшла до висновку, що організація мусить мати свою власну збірку експонатів, з якими могла б об'їжджати Америку і виставляти їх. Саме в той час українські громади почали інтенсивно працювати над підготовкою української участи в світовій виставці, яка мала відбутися в Чікаго 1933 року. У резолюціях Жіночого Конґресу 1933 року, скликаного СУА до Ню Йорку, було сказано, що управа СУА повинна закупити зразки народних виробів, щоб таким способом поширювати їх не лише поміж українськими людьми, але головно поміж не-українцями. Це й дало поштовх Головній Управі рішитися на дальший крок і на великий риск, а саме: замовити в Кооперативі ,,Українське народне мистецтво'' у Львові найкращі зразки народного мистецтва на суму 2,225 долярів. Олена Лотоцька, довголітня голова СУА, згадуючи цей історичний крок, сказала: ,,Чи ви мали колинебудь далекосяглу мрію, маючи п'ять центів у кишені? Отак виглядав СУА, коли приступив до закупу своєї збірки народного мистецтва''. На цю збірку Відділи СУА збирали фонди так довго, доки борг не був сплачений.

Вперше новозакуплена збірка була виставлена в українськім павільйоні в Чікаго 1933 року і звернула велику увагу не лише українців, але головно американських відвідувачів. Після закриття світової виставки, збірка народного мистецтва була виставлена в домівці СУА в Ню Йорку, згодом у Філядельфії. Відділи СУА мали право випозичати експонати на виставки у своїх округах, що вони дуже часто й робили, виставляючи їх для своєї та американської публіки. Збірка виставлялась кількаразово в Ґренд Сентрал Палас, в готелі ,,Астор'', в Інтернешенал ІВКА, в 1934 році в Колюмбійському університеті, де Олена Лотоцька виголосила доповідь про український народ і його історію. Впродовж 10 років збірка була виставлена кожного листопада в Ню Йорку в Арморі на ,,Інтернешенал Вименс Експозишен'' від 1952 до 1962 років.

Мрією СУА було, щоб збірка народного мистецтва перетворилася в музей українського народного мистецтва. У цій справі Головна Управа СУА вела переговори з Українським Інститутом Америки й її фундатором В.Джусом, щоб такий музей, чи постійна виставка, були приміщені в Українському Інституті. Договори закінчилися успішно і музейну виставку українського народного мистецтва відкрито в Українськім Інституті Америки 1967 році. Це було велике досягнення на той час, але, на жаль, не довготривале, бо музейну виставку було закрито 1971 року, а ціла збірка була видалена з приміщення Інституту 1973 року.

Це лиш кілька дуже загальних фактів із мандрівного життя збірки народного мистецтва. Сьогодні ця збірка на належному місці, в музеї, де вмілими професійними руками вона є обновлена та виставлена для ширшої публіки.

Музей — це наукові установи, які збирають, зберігають, вивчають та виставляють експонати історичної, наукової, культурної чи мистецької вартости. Завдяки музеям, культурні цінності є забезпечені від загибелі. До завдань музеїв належить виконувати суспільну ролю, служити своїй громаді та бути освітніми і культурними центрами. Музеї виконують своє завдання головно способом виставок. Культурні цінності минулого чи сучасного представлені в музеях зорово. Сьогоднішні виставки в музеях — це вже не таке, як колись, нерухоме, незмінне і кількісно вичерпне виставлення всіх експонатів, які знаходилися в музейних фондах. У сучасних музеях експонати виставляються здебільшого тематично. Виставки складені так, щоб вони ілюстрували якийсь принцип поєднання, зміни чи зросту в мистецтві, історії, науці тощо. Часто виставки познайомлюють глядача з чимсь новим або маловідомим. Ціль виставки не розсівати, а зосереджувати увагу глядача, щоб у нього витворився повний образ історичної доби, мистецького стилю, культури даного народу, племени і т.п.

Як освітні центри, музеї значно поширили свою діяльність в користь громади і у великій мірі в користь молоди та дітвори. До музею йдемо не лиш оглянути виставку, але теж вислухати доповідь, концерт, відбути курси чи лекції. Для молоді музеї приготовляють програми часто в порозумінні з учителями та школами, щоб вчасно розвинути зоровий спосіб сприймання історії, культури тощо. Це один з найкращих способів збудити зацікавлення, що не рідко кінчається відкриттям таланту чи здібностей.

Музеї відіграють важливу ролю для нації. Відвідувач черпає в музеях знання про минуле свого народу, про його велич, бо музей теж плекає пошану до культури, збуджує патрі-

(Закінчення на стор. 6-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

МАЛЯТА СПІВАЮТЬ

Колись, пригадую собі, може 10-15 років тому, в одній з наших газет був надрукований такий вірш незнаного автора:

..Мала ,,Думка'' колядує,
А співає, як стара!
Світ увесь колись здивує,
Як прийде на це пора''.

Неодин з тих малих думкарів, які колядували, скажемо, 15 років тому, нині вже носить вуса, бороду чи бакенбарди, а може й придбав собі свої власні ,,дробинєта'', а пройде ще два-три роки, та й поведе їх на проби ,,Молодої Думки'', до пана Семена Комірного. ,,Головне, щоб співацька слава не пропала!'' — як сказав на просфорі хору ,,Думка'', в авдиторії школи св. Юра в Ню Йорку, голова хору, інж. Юрій Штогрин. Правда, покищо пора ще не прийшла і малі думкарики ще не здивували своїм співом цілого світу, як це зробили, наприклад, віденські співаючі хлоп'ята, але вже здивували і зачарували нашу Нюйоркську Метрополію з усіми присілками!

А яка вигода хорові ,,Думка'' з тим, що має таку надійну, талановиту зміну! Вибираються, скажемо, ,,старики'' в концертове турне до Канади, а пан голова кличе до рапорту опікуна ,,Молодої Думки'', п. Богдана Бідяка, і говорить йому таке:

— Слухай, Бідяче, ми їдемо здобувати піснею Канаду, а ти зорганізуй тут файну просфору, запроси з різдвяною сценкою 83-ий Відділ СУА, дай публіці першорядний концерт, але дивись, щоб діти були чемні і не скомпромітували думкарської емблеми перед представниками стейтового уряду з Олбані!

Отак бувало колись і в Старому Краю, що ,,старинє'' завжди любила виручатися малятами! Такий, бувало, пуцьвірок неоперений, що ледве від землі відріс, а вже мусів вставати до схід-сонця і виганяти на пашу корівки, чи гуси, чи ягнята, — як це описує в ,,Кобзарі'' наш великий геній, Тарас Шевченко. Правда, йому тоді вже, нівроку тринадцятий минало, коли пас ягнята за селом, а в ,,Молодій Думці'' співає така дрібнота, що якби воно не стояло наструнко в першому ряді, то не було б навіть на що подивитися!...Що мале воно, то мале, але трудову дисципліну знає, ротика відчиняє і голосок подає, а в пана дириґента Комірного вдивляється, неначе в колірову телевізію. Красні діточки, хай здоровенькі ростуть і частіше на проби приходять!

ІКЕР

Василь Гайдарівський

РЯТІВНА КУРКА

[біографічне]

(2)

І ось за якийсь час я залишився на ввесь промисел сам один. Волів моїх забрали до Каранакського селища. У мене не було ні собаки, ні кота, дуже потрібних у таких обставинах. Двічі на тиждень мені привозили води, хліб, картоплю, олію й цибулю, а також сушні на узвар. Риби міг упіймати коли завгодно. З харчами клопоту не мав. Тим паче, що за якийсь кілометр від промислу була якогось колгоспу бакша. Старенький уже, з завжди поголеною кінжалом головою, сивоусий бакшевник Сулейман зустрічав мене радо, кожного разу частував мене найкращим кавуном і динею, та ще й давав додому стільки, скільки я міг донести.

На жаль, цей період достатку й приємности тривав не довго. Кожного досвітку Сулейман віз до Махачкали віз кавунів на продаж й повертався з базарювання пополудні. На Сулейманову бакшу вже не раз навідувалися з гір ведмеді. Але багато шкоди наробити не встигали, бо Сулейман тоді стріляв з рушниці. Луна розкочувалась, як з гарматного пострілу. Ведмеді щодуху тікали. І тоді Сулейман уже міг спокійно спата. Та одного разу, повернувшися з міста, бакшевник побачив, що йому вже тут робити нічого. Усю огудину з бакші було постягувано на кілька куп, а кавуни потрощено. Мабуть добре попрацювали ведмеді, не без зловтішности. На тому кавунна комерція й закінчилась. Сулейман поїхав до свого авулу в гори.

А я почав призвичаюватись до самітности й набувати собі знайомство в тваринному товаристві, що жило в скудних прибережних заростях та серед піщаних бурханів. Навколо будівель промислу никали лисиці й шакали, марно шукаючи поживи. Тварині мене не дуже боялись, хоч і тримались від мене на певній запобіжній відстані. Знали мене й чайки. Насмілювались навіть з рук брати хліб, хоч зразу ж спритно й відскакували осторонь.

Я певен був, що перезимую. У моїй самітності мені мали б товаришувати герої моєї майбутньої повісті під трохи претензійною, одначе й не дуже поганою назвою ,,Кляте море''. Бо його справді кляли всі, хто вільно чи не вільно опинився на його березі як сезоновий робітник. Давні мешканці узбережжя Каспію моря не кляли. Навпаки, вони любили його за все гарне й погане. Навіть і погане. За скажені пронизливі вітри, що за ніч звіювали величезні намети піску, подібні на єгипетські піраміди, й споруджували інколи в найнесподіваніших місцях, скажімо, на залізничній колії. Тоді на розкопки залізниці витрачались не дні, а навіть тижні. Крім вітрів дошуляли хмари комарів. І лякали гадюки. Цих, не дуже милих створінь, можна було надибати де завгодно, часто навіть у власному ліжку. Але сталі мешканці узбережжя розуміли, що таке обережність та обачність. Уміли захищатися й від комарів. А до вітрів звикали. Навіть їх не судомило й тоді, як на зубах хрумтів пісок.

Я бачив достеменно своїх героїв, ба, вони в більшості були прототипами моїх недавніх товаришів праці. Головне — сутужно побудувати сюжет. Хоч і з сюжетом багато клопотів не мав. Треба лише дві правдиві любовні історії — таємне кохання нашого члена бриґади Захара зі студенткою педагогічного інституту Діною, донькою начальника караманської групи Омара Махаметов. А друге кохання — між укладницею оселедців, красивою дівчиною Дусею і санітарним доктором Клімовим. Перша історія кінчилась, як і треба було сподіватись закоханим, дуже сумно. Батько відпровадив дівчину до Буйнакська додому. А Захар ледве врятувався втечею, подавшися степом у болото, де ріс очерет, як ліс, якому не було ні кінця, ні краю. Там почували себе господарями череди лютих вепрів. На них ніхто не наважувався полювати.

Отже товариство на зимівлю мав я гарне. У такому товаристві не засумуєш.

Зажди нас спіткають несподіванки саме тоді, як ми упевнюємося, що все йтиме за нашим бажанням. І то одна гарна несподіванка на дев'яносто дев'ять прикрих. Цілком зрозуміло, що я мав отримати чергову пайку дошкульних прикрощів. Я захворів. Кілька день поспіль мене палила горячка. Ранком менше, а ввечорі я горів, ледве не втрачаючи свідомість. Ліків не мав ніяких. Варив міцний зелений чай і сьорбав по кілька разів на день, щоб поповнювати в собі випарену гарячкою рідину. За моїм визначенням я мав грипу. Яка б вона скажена не була, але за три дні мусить дати мені спокій. Проте, не давала ні на четвертий день, ні на п'ятий. І мені нічого іншого не залишалось, як потягнутися до фельдшера в Караманське селище.

Фельдшер, уже літній чоловік, тож з доброю практикою лікування, оглянув мене, вислухав, обмацав з усіх боків і безапеляційно визначив, що в мене тропічна малярія. Він міг би дати мені хініну. Та це не допоможе. Треба йти до міста й лягти на якийсь час до лікарні. Це найпевніший спосіб порятунку.

На міркування та вагання часу я не мав. Як лікарня, то й лікарня. Фельдшер дав мені офіційне спрямовання до лікарні Дагрибтресту і я поволеньки поплентався в напрямку Махачкали доріжкою, що простяглася побіч залізничної колії. По цій колії ходять потяжки тільки під час путини, постачаючи на промисли сіль і тару та забираючи звідти бочки з оселедцями. Тоді можна було примоститися й пасажирам.

А тепер уся надія на власні ослаблі ноги. Кілька день я живився хлібом та чаєм. Нічого іншого організм не приймав. Йшов я поволі, збайдужілий до гадюк, що розбуджені моїм чалапанням. без особливої приємности покидали доріжку. Не дошкуляло чомусь мені й немилосердне сонце. Не відчував я й спраги. Навіть губи не вкрилися осугою. Ступав і ступав, усвідомлюючи, що від руху залежить моє існування. Якщо сяду спочити, то вже не підведусь. Той спочинок буде остаточним і довічним.

[Продовження буде]

ПРОТОКОЛ

НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в днях 24-го до 28-го травня 1976 р. на Союзівці в Кергонксон, Н. Й.

(14)

11. ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ТА ЇХ СХВАЛЕННЯ

Головний радний д-р Богдан Футей: Стоючи тут, бачу перед нами і за нами розвішені гасла „Дух 1776-го року" і думаю, що і нам належаться ці революційні права. Проф. Тарас Шмагала говорив тут і поза нарадами при столі, що ми не повинні цікавитися дрібницями, а бути позитивними в наших дискусіях. Такий напрям повинен мати цілий Союз і його повинні зформувати Головні Урядовці, бо вони, згідно з постановами нашого статуту, є виконавцями всіх тих наших рішень. Було б добре. коли б всі члени Головного Уряду познайомилися з нашим статутом, бо ми часто находимося в такому положенні, що не здаємо собі справи з того. що до кожного з нас належить. Члени Екзекутиви відповідають за виконання обов'язків і рішень, але в статті третій у папараграфі 32-му сказано, що „вся виконна влада, за виїмком тієї, яку окремо нормує статут (тобто розподілені функції і т. п.) має належати тілу, відомому, як Головний Уряд". Головний Уряд має владу переводити в життя постанови, резолюції та рекомендації, більшістю голосів. Ми маємо право поставити теж запитання головним екзекутивним урядовцям, чому такі наші резолюції, чи рекомендації не були виконані. За їх виконання відповідає в першу чергу головний предсідник Иосип Лисогір. Головний предсідник згадав, що він є уповноважений тримати той напрям установи і давати нам до зрозуміння, які ми маємо проблеми в УНСоюзі. Але він є також зобов'язаний давати пропозиції на покращання загального стану і напрямку УНСоюзу, пропонувати, як ми маємо ці проблеми розв'язувати. Основною такою проблемою є організування нових членів. Ми маємо. щоправда, вибраних урядовців, які відповідають за свої ділянки, це правда. Але ми маємо також обов'язки, як цілість, перед нашими членами. Якщо якась ділянка не йде якником є відповідальна за курс цієї ділянки. В такому випадку маємо проблему з організуванням нових членів і вона є відповідальністю не тільки референта, але через нього теж цілого Головного Уряду. Якщо ця справа не виходить, тобто маємо дальше проблеми, то тоді Головний Екзекутивний Комітет на чолі з головним предсідником є відповідальна за курс цієї ділянки. В акому випадку, коли щось недомагає, ми всі разом мусимо шукати якнайкращих метод організування нових членів та мусимо спільно думати, як ці проблеми розв'язати. Якщо ми принимаємо до нашої Ради здібних людей, професійних, то ми повинні б їхньої поради послухати. Ми вже довший час говоримо про потребу зміни нашого статуту, бо певні речі не відповідають дійсности. Я вже шостий рік на наших річних засіданнях і ми постійно говоримо, що треба спеціяльної комісії, яка приступила б до розгляду потрібних змін нашого статуту. Нам треба застановитися над тим, щоб спровадити професійну людину — консультанта для організаційних справ, щоб в нашій праці застосувати якнайкращі методи. Треба нам наймити якусь фірму, яка могла б переглянути цю нашу ділянку детально та дати нам вказівки, як можна покращати працю. Коли ми говоримо тут про брак контакту між секретарями і членством, то треба теж звернути увагу на брак конакту та вирозуміння між Екзекутивою та Відділами, а зокрема на те, що ми зовсім занедбали Одружні Комітети. Власне всі ці браки контактів і непорозуміння між Головним Екзекутивним Комітетом та Округами і управами Відділів є причиною того, що секретарі, чи організатори не приєднують нових членів. Не важко найти приклади, бо їх ми маємо всюди, також у нашій Окрузі в Клівленді, яка була колись першуном, бо організувала найбільше членів. Тепер маємо там проблеми, бо організатор відійшов, тому що не міг договоритися про умови праці. Наша Округа просила мене переказати дещо із цх проблем. Ми маємо ці проблеми, почавши він Капелі Бандуристів, з якою не поладнані певні фінансові зобов'язання. Маємо ускладнення, коли мова про участь наших представників в центральних установах, бо часом така наша участь в громадському житті створює контроверзії і це має неґативний вплив на організування членів для УНСоюзу. Вкінці мали ми і тут нетактовні виступи минулого року нашого головного предсідника проти двох членів Ради, а вчора знову був такий нетактовний його виступ, коли він, звертаючи увагу. одному, чи двом дискутантам зневажив урядовців і цілий Головний Уряд. Я хотів би поставити пропозицію, щоб головний предсідник перепросив Головний Уряд за такий виступ, бо він був проти постанов начого статуту, отже проти закону. Цитую статтю 3, параграф 44: ..Будьякий член Головного Уряду може бути завішений в урядуванні, або усунений, якщо на це є причина. Підставою такого завішення, або усунення може бути якийсь вчинок — зловживання, надужиття, або невиконання свого уряду, чи будьякий інший вчинок, слово, або діло, які не відповідають гідности головного урядовця і є шкідливий найкращим інтересам Союзу". Я вважаю, що таке перепрошення є на місці. Всі ми приїхали сюди на те, щоб давати наші найкращі поради, які ми собі уявляємо. якими ми хотіли б покращати діяльність нашого УНСоюзу, а не на те, щоб вислухувати лайки, щоб слухати певних слів, бо кожний з нас має певний засіб таких слів і міг би їх теж вживати. Але я думаю, що ми всі дорослі і такої гідности сподіємося від кожного.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Думаю, що це справа формальна, в якій я мушу забрати слово, щоб дальше не напружувати цього засідання. Те, що сказав д-р Футей, є на місці. він представив тепер це конкретно. Я зобов'язаний перепросити нас, з тим, що тут треба зазначити, що слова, які викликали були цю виміну докорів, не були на місці, та що ми тут такого не повинні б мати. Я не хочу виправдувати себе, що д-р Футей це почав і що він не був на місці, а навіть в тім моменті можу сказати. де він пише неправду, та можу вжити ще сильніші слова, що він не має жадного контакту та що він ніде не репрезентував і не заступав УНСоюзу. Ми можемо багато таких справ представити делікатно, вказуючи на місця, які не відповідають правді, та квестіонувати, яка користь з того для УНСоюзу. Але моя така вдача. Я вибухнув і тому тепер перепрошую. Я тільки хотів би, щоб кожний з нас тут додержувався постанов статуту і тих обов'язків, що в ньому для кожного з нас подані. Я думаю, що таке, як це сталося недавно, не повториться і я ще раз перепрошую вас усіх, цілі річні збори та прошу це так відмітити офіційно у протоколі. Черговим зголошеним дискутантом є головний радний інж. Анатолій Дорошенко. Просимо.

Головний радний інж. Анатолій Дорошенко: Я маю ось такі запитання до головного предсідника у справі нового будинку: 1) На яку суму був підписаний оригінальний контракт побудови? 2) Які є кошти будови, включно з відсотками, по теперішній час? 3) Які ще є передбачені кошти цього нового будинку? 4) Скільки цей будинок буде нас остаточно коштувати? 5) Які можливості набуття гіпотечної позики на цей будинок на суму $4,000,000 чи $5,000,000, та на які відсотки можна б таку позичку дістати? Маю теж в організаційних справах питання до головного предсідника: Чому, на Вашу думку. Канада придбала в цьому звітовому році тільки 319 членів, тобто на половину менше, як у 1974-му році? Чому Ви вважаєте, що обласні організатори не оправдали себе, коли у минулому році працював тільки один такий організатор? Ви зазначили, що Організаційний Відділ втрачає ґрунт під ногами внаслідок поганих метод праці та витрачування енергії на канцелярійні праці. Подайте нам деталі цієї справи та Ваші пропозиції, як мав би працювати Організаційний Відділ, щоб не втрачав часу на непотрібні речі.

Мої питання до головного організатора: Ви згадали, що у звітовому році не пощастило виконати пляну приєднання членів. Я думаю, що у професійній праці не можна говорити про щастя, тому хотів би почути від Вас. які причини цих невдач? Також не погоджуюсь з вами. що Організаційний Відділ зробив великий поступ у всіх ділянках праці, бо подані Вами інформації заперечують це твердження.

Питання до головного редактора: Чому не були перенесені лінотипи і вся редакція до нового будинку? Вважаю, що у Вашому звіті треба суму $232,000 поділити на одержану передплату і дотацію від УНСоюзу на покриття дефіциту. Ви зазначили, що 26 працівників у видавництві „Свободи" не вистачає. але повинні б подати рекомендації щодо скількости працівників, яких, потребуєте. Що зробила в тому напрямі Екзекутива? Чому скількість працівників у друкарні, як кажете у звіті, зменшилася наполовину? Головний предсідник каже, що ніби то їх скількість та сама, як була в минулих роках, тому прошу у цій справі вияснення від головного редактора, або від головного предсідника. Щодо „Веселки" інформує її редактор Володимир Барагура, що технічно друкарські проблеми спізняють її появу. Чи це такі самі проблеми у „Свободі" та у „Веселці", чи вони іншого роду? У своєму звіті, Во, головний редакторе. подали, що ряд резолюцій „Свободи" і видавництва не були виконані. Ми мусимо привітати таке, бо Ви одинокий згадали у звіті про невиконані резолюції. Але я хочу додати, що Ви про одну таку резолюцію самі забули, а саме про резолюцею, що її приймаємо щороку на річному засіданні, щоб видавати молодечий журнал — квартальник в українській та в англійській мовах. Головний редактор згадав у своєму звіті, що Культурна Комісія УНСоюзу була „похована без музики". Я хотів би, щоб головний предсідник з'ясував нам цю спрщаву. Також хотів би я почути від головного редактора, або від головного предсідника, про справу Леоніда Плюща, як до цієї справи ставиться Головний Екзекутивний Уряд. Бо багато про нього писалося, а вже від кількох місяців про нього нічого не чути. Я хотів би знати, яка є постанова в цій справі. що з ним сталося?

В справі „Союзівки", про успішність якої звітує її адміністратор і головний предсідник, я хотів би пригадати, що, на жаль, досі середньо - західні стейти не заслужили собі на таку „Союзівку", хоч кожного року було про це говорено. Прикро це тут казати, але, на жаль, за це відповідають наші Конвенції та річні засідання. які вважали, що будова хманросягу є важнішою для УНСоюзу, як придбання „Союзівок", які могли б зберегти нам молодь.

До головного секретаря пана Сохана маю запитання, яке можливо вже хтось ставив і я його ставлю десятий раз, але я хотів би знати, чому друк протоколу з минклорічних нарад Головного Уряду був так припізнений.

До головного предсідника. який подав у своєму звіті про заторкнення на нарадах українських братських союзів справи злуки цих союзів, та ствердив, що не було великого захоплення для цієї справи, маю запитання, чому таке наставлення до цієї справи наших союзів, та прошу подати більше інформацій про справи, які були дискутовані на цих нарадах. Також до до головного предсідника маю прохання, щоб він подав вияснення про невияснену досі причину смерти бл. п. редактора Сосновського, на що натякав місячник „Наш Голос", а „Православне Слово" це передрукувало, пов'язуючи з цим особу головного предсідника.

Вкінці хочу тут подати дещо про справи, які були порушені на нарадах Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Чікаґо саме перед моїм виїздом на річне засідання: 1) Округа Чікаґо вважає, що теперішні роди нашого забезпечення є застарі та просить виснення, чому досі немає введених нових плянів. Це, думаю, відноситься до пана Сохана. який повинен подати нам, що зроблено досі в цій справі. Окруча Чікаґо вважає, що організаційні справи стоять слабо, тому що Союз не має організаторів, що особливо погано відбивається на терені Чікаґо. Округа теж вважає, що Округи назагал мають замалі фонди на те, щоб можна якслід розгорнути організаційну працю в терені. Тому Округа Чікаґо пропонує, щоб Головний Уряд допоміг Округам у фінансуванні організайної праці та різних акцій, призначаючи Округам за кожного приєднаного нового члена по $1,00. Округа теж зазначує, що саме надавання медаль, чи поміщування знимок у „Свободі" мало допомагає у приєднуванні нових членів. Відносно стипендій Округа бажала б знати, на яких основах призначає Стипендійна Комісія стипендії студентам. В попередньому році Округа Чікаґо мала тільки одну стипендію на 150 призначених. Тому просимо виснення. В цьому році, я хочу тут додати, одержали вже студенти з Округи Чікаґо 8 або 9 стипендій. Також наша Округа вважає, що резолюції прийняті на Конвенції та на річному засіданні повинні бути виконувані Екзекутивою.

Головний радний Євген Іванців: Як я вже згадував, нам треба шукати нових шляхів та нових підходів в нашій організаційній праці. Секретарі не виконують намічених квот і плянів, але це ми всі відповідаємо за долю Союзу перед Конвенцією. Нам треба більше дбати про молодь та шукати у підході до неї більшої професійности, коли хочемо її забезпечувати в Союзі. Для молоді. яка студіює. треба признати ще більше стипендій і треба ще більше співпрацювати з молодечими організаціями. Треба застановитися теж над „дайрект біллінг", збіркою вкладок прямо з Головної Канцелярії. Щоденник „Свободу" та „Український Тижневик" потрібно значно поширити, бо це наш зв'язок із членами та громадою. Коли ж маємо фінансові клопоти, чому не подумати над тим, щоб збільшити в нас оголошення і ними придбати фонди. УНСоюзові треба подумати над зміною статуту і запросити навіть до цієї справи професійного дорадника. До Конвенції залишається ще два роки і нам треба поставити нашу організацію на добру дорогу, шукаючи нових методів праці та дбаючи про зміцнення УНСоюзу. Ми мусимо застосувати в нашій праці більше позитивний підхід до всіх справ, бо це допоможе нам осягнути успіхи.

Головний радний Володимир Запаранюк: Я, як член Організаційної Комісії, маю ряд запитань до головного предсідника. Хочу звернути увагу на ряд резолюцій які не були виконані. Там говориться, що ми мали здобути 4,500 нових членів, з чого в Канаді 650, а ми мали тільки 3,111 нових членів, тобто був недобір на членів. Дальше в резолюціях сказано, що для осягнення цієї мети нам потрібно прийняти на працю ще організаторів, крім тих, що вже тепер працюють. Це мали бути обласні організатори для Заходу Америки і для Канади. Ми мали в тому часі одного організатора в Канаді, яким був пан Дідюк. Які були причини, що цих резолюцій не виконано, а ще в додатку втрачено пана Дідюка? Була резолюція прийняти на працю асистента головного організатора з річною платнею, 8 до 10 тисяч долярів. Чому цісі резолюції не виконано? Просимо подати причину. Була резолюція збільшити постійних організаторів до 12, беручи до уваги більші осередки українського поселення. Цісі резолюції також не виконано і нам цікаво було б почути, чому? Була пропозиція заанґажувати фахівця з ділянки забезпечення для аналізи та оцінки нашої організаційної системи, але і ця резолюція не була виконана. Прошу подати нам, чому її не виконано. Вкінці був теж параграф 7-ий про потребу нав'язати тісніший контакт з молодечими та студентськими організаціями, щоб організувати молодечі Відділи УНСоюзу. Для виконання цісі резолюції зроблено спроби, коли заанґажовано пана Іванціва, але я хотів би почути, який був з цього успіх?

Головна радна Анна Гарас: Спершу хочу запитати чи прийшли звіти головного директора для Канади сен. Павла Юзика та головного радного д-ра Мирона Куропася. Ми хотіли б довідатися зі звіту сенатора, як стоїть Канада. Коли немає сенатора, ані його звіту, тоді я хотіла б знати, в чому причина, що немає його. ані звіту. Справа смерти ред. Сосновського була вже піднесена, але я хочу її ще раз порушити, тому що багато дечого, що є болючим, зле відбивається на цілому Головному Уряді. Був закид, що ми не поступили по-братськи із редактором Сосновським, хоч ми є братська організація, і тому тут належиться від головного предсідника виснення в цій справі. Про надвишку резерви нам завжди казали, що її не можемо вживати, коли я шість років вже пропонувала призначити з цієї резерви $1,000,000 на позички студентам, тому що $15,000 для студентів на стипендії замало. Ми повинні признавати стипендії не лише бідним, але і другим допомагати в студіях. Тепер ми взяли з резерви $4,000,000 чи більше і я хотіла б знати. чи ми мали право це робити, та чи не будемо ми за це покарані. Крім бідної молоді є ще інша, добра молодь, якій ми могли б допомогти дістатися до високих шкіл і цим самим притягнути цю молодь до себе. Багато говориться про те, як мають працювати Окружні Комітети, для чого вони існують та які мають завдання. Окружні Комітети допомагають нам не тільки в організаційних справах, але також у культурно - освітніх. Але був такий випадок у Вілксберрі, де треба було заплатити за церковну залю на наради та за перекуску для учасників нарад $30.00 чи $31.00, а цей рахунок Головна Канцелярія відкинула, мовляв, Округа дістала була нагороду за 75 чи 100% виконання квоти. Ми забуваємо, що ця Округа має видатки на листи і телефони із цієї нагороди. Коли я прибула на засідання Окружної Управи, то почула там страшне нарікання. Члени і секретарі не хотіли нічого протягом цього року робити для УНСоюзу. Тому ми мусимо застановитися, як нам треба в таких та інших випадках поступати. Ще мушу порушити справу дивіденди. У 75-річчя УНСоюзу ми були підвищили дивіденду на 10 чи 15% і тепер ми повинні б дати членам більшу дивіденду. Може воно і не важне дати членам по одному доляpові більше, але цим ми показуємо, що ми рахуємось з членами та їх поважаємо, як належить братській установі. Ми повинні старатися в першу чергу допомагати членам і видавати гроші для членів.

Головна радна Текля Мороз: Мені дуже прикро, що на цих нарадах немає нашого директора для Канади сенатора Юзика. Бо нас з Канади в Головному Уряді тільки чотири особи, а тут ще й одного з нас бракує, коли ми маємо чимало важних справ обговорити. Я хотіла б докладного виснення, в чому причина неприявности сен. Юзика. У звітах головного предсідника немає згадки про резолюції нашого Канадського Представництва, які ми затвердили. Канада має відмінне життя, інші закони, а ми, репрезентанти Канади мусимо здати звіти про все своєму членству в Канаді. Наприклад, я є головою Округи і секретарем Відділу. По цих наших нарадах я мушу зробити засідання і здати звіт з того, що ми тут зробили. Наше членство цікавиться тим, що робиться в нас у Канаді та що його репрезентація зробила для своїх членів. Ми виносимо резолюції, але опісля їх не здійснюємо. Я кажу, що я вірю в те, що буде виконане те, що рішено, що мусить в нас бути Канадська Канцелярія, та що ми мусимо мати свій бюджет, бо хто може краще знати життя в Канаді та наші потреби, як ми, представники Канади. В нас у Канаді великі організаційні можливості та можна б дійсно придбати тих 650 нових членів у році. Але чомусь наших резолюцій та рекомендацій не взято до уваги, а ми внесли їх не для свого особистого інтересу, тільки для добра загального. для добра і зросту членства УНСоюзу в Канаді. В нас в Монтреалі секретарі зацікавлені, чому не було на засіданнях Екзекутиви сенатора Юзика, як також чому його не було на наших нарадах Округи. Також хочуть знати, чому перестав до нас приїжджати обласний організатор. Це добре, що ще маємо таких амбітних секретарів, які організують членів самі, але більшість секретарів каже, що від них не можна вимагати цього, бо вони не можуть цього самі робити. Ми всі повинні працювати для розбудови УНСоюзу, але Канада не може бути без обласного організатора, бо є такі Відділи, які чекають на допомогу організатора. В нашому статуті немає такого сказано, що головний урядовець, чи головний предсідник може сказати організаторові, щоб забирався і що на його місце прийде другий.. Ми цього не повинні робити, бо секретарі Відділів виконують в першу чергу секретарську працю і до них ми можемо тільки апелювати, але не вимагати від них ще організаційної праці. Для секретарів Відділів у ЗСА висилає Головна Канцелярія зворотні коверти з наліпленими поштовими марками, а наші в Канаді цього не мають. А в нас постійно ціни зростають за транспорт, за пошту. а ми стоїмо на цьому самому місці. Думаю, що наші дивіденди є занизькі. Тому пропоную. щоб не виплачувати дивіденди щороку, а задержувати її і платити раз на три роки, як це робить „Самодопомога" в Канаді. Ми мусимо щось зробити, щоб поступати вперед. Я пошукувала на місці організаторів, постійного, або обласного, але не найшла охочих до такої праці. Наша молодь не хоче розуміти, що таке братська-допомогова організація. Вона зараз питає про платню, бо ставляться до нас, як до бизнесової організації. Я передала на руки головної касирки пані Уляни внесок, що УНСоюз повинен допомогти нашим молодечим організаціям, як СуМ, Пласт та ОДУМ в їхній імпрезі та акціях в часі Олімпіяди в Монтреалі. Треба призначити для нашої молоді певну суму фондів на трофеї для наших змагунів, бо в нас відбудеться наша Українська Олімпіяда. В Монтреалі засновано наш Український Комітет, який діє вже від кількох місяців і він буде подавати точні комунікати до преси. Крім того добре було б. щоб хтось з головних урядовців прибув на Олімпіяду. Просимо зголошуватися до нас, а ми подбаємо про приміщення для вас та ваших родин. На нашій Олімпіяді української молоді добре було б вручити трофеї переможцям від УНСоюзу і щоб на таких церемоніях були члени Головного Уряду. А щоб не їхати тільки для того до Монтреалю, раджу влаштувати в тому часі якийсь День УНСоюзу, чи якісь курси, щоб поінформувати союзових діячів та членство про наш УНСоюз. Прошу вас ввзяти це до уваги і призначити фонди на 30 трофеїв для нашої молоді. Це конечне. Я працюю з молоддю і ми всі повинні пам'ятати про наш клич з 27-ої Конвенції „лицем до молоді, з пошаною до старших". Ми цю справу занедбали. Найкращими організаторами членів для УНСоюзу є особи у віці понад 40 років, які вже відійшли від домашніх обов'язків та мають багато часу і можливостей працювати. Я говорю про це з досвіду в нашій Окрузі. Я маю постійний контакт з людьми, від наймолодших до найстарших, і ми в Монтреалі зорганізували в минулому році 73 члени і в цьому році ми вже виконали квоту на 90%. Я сама привезла на ці наради 5 аплікацій, а крім того аплікації від Округи. Я дуже прошу взяти під увагу потреби Канади, бо ми маємо великі можливості та можемо розбудувати в нас УНСоюз і створити з нього в Канаді велику твердиню. Маю ще декілька завваг до звітів. У звіті головного касира сказано, що ми маємо бондів на $230,000, а я хотіла б знати, скільки з того ульоковано в Канаді та на які відсотки, бо в нас платять за бонди вже по 8 і пів до 10 і пів відс. Те саме відноситься до банків. В Канаді банки платять більші відсотки. Ми повинні брати те до уваги, що гроші наших членів повинні бути ульоковані в Канаді, також частина повинна бути ульокована в Квібеку. Щодо Комісії. яка була створена на те, щоб допомогти у винаймі приміщень у нашій будівлі, я хотіла б довідатися, яку роботу ця Комісія виконапа. Минулого року наша Канадська Репрезентація була поставила внесок, щоб Канадське Представництво відбуло своє чергове засідання у Давфині. Це було зовсім на місці, щоб ми зійшлися там і мали нагоду зустрінути там нашу молодь на цьому фестивалі. Але чомусь наше рішення було зіґноpоване і ми не відбули там свого засідання, а там є великі можливості, бо на Заході Канади є багато українців. Прошу взяти це під увагу та всі ці недоліки усунути, бо вони ддють на шкоду Союзові.

Головна радна д-р Анна Чопик: Маю запитання до головного касира: яка була ціна закуплених стаків, чи вони є тільки одної компанії, та як називаються ці компанії, за чиєю порадою їх закуплено і хто вирішив їх купити. Питаю тому, бо в нас було рішення, щоб купувати тільки бонди. Скільки гіпотечних позичок мають залеглости та скільки треба було зомкнути через задовження? Чому ми мали стільки грошей в одному банку? До головного редактора запитання, чому заплачено вже за книжку авторові Уласові Самчукові, коли праця над книжкою ще не закінчена? У Вунсакеті чула я нарікання, що „Свобода" не поміщує, або поміщує дуже пізно посмертні згадки по наших членах. Була теж скарга. що допис о. Коваленка поміщено з великим опізненням, а до того ще і дуже скорочений. До головного секретаря питання, як стоїть справа введення безпосереднього вплачування вкладок Головній Канцелярії. бо це було темою ряду розмов, а я хотіла б знати, чи в цьому напрямі щось зроблено? Ми мали рішення, щоб в нашій будівлі була приміщена таблиця з прізвищами всіх членів Головного Уряду. Чому досі цього не зроблено? Було проголошено, що успішний організатор виграє грошову нагороду $1,000. Прошу подати нам тут, хто виграв цю нагороду?

Головний радний Василь Дідюк: Те, що сьогодні почалося і, я думаю, те, що вчора почалося, добре почалося, як нас благословив о. Грушка. Я думаю, що найкращим доказом того, що наш народ є добрий є те, що ми маємо так в Америці. як і в Канаді багато братських організацій. Коли ми творили такі організації, то не на те, щоб себе зневажати, але на те, щоб разом з ними жити і співпрацювати. З різними перешкодами та трудами ми маємо те, що ми маємо, але і можемо мати ще більше. Було б дуже дивно, коли б хтось думав, що за те, що він сказав щось не так, як треба, йому треба було б виписуватися з братськоб допомогової організації. Ми сходимося раз на рік і статутово і традиційно і по-людському, щоб вести нашу політику цієї нашої організації. І коли є певні дисонанси, а вони мусять і повинні бути, бо ми велика організація, а навіть в малій родині це може бути, то це треба вважати природним. Вислухуючи звіти, ми часто чули слово „резолюції". Такі „резолюції" є не тільки на те, щоб ми їх ухвалювали, але також зреалізувати. Очевидно, можуть зайти певні недобачення і неознайомлення, так що ми можемо винести таку резолюцію, що її не буде легко зреалізувати. Але в ніякому разі я не повірю, щоб таких резолюцій було 100%, чи навіть 80%. Значить, щось є не в порядку, коли їх не виконуємо, і я тут просто почну від питання, чому воно так є.

Наш головний предсідник вже мабуть за традицією, може це не є зла воля, бо він думає, що воно є правильно, звітує за всі департаменти, але майже нічого не каже. що він сам зробив. Як є зла ситуація із Організаційним Відділом, є резолюції, то він також відповідає за виконання цих резолюцій. Він має сказати, що він робив у цих справах заки він приїхав на наше засідання. щоб ці справи поправити. Наприклад, у своєму звіті він каже, що „обласні організатори себе не оправдали". А головний організатор звітує і каже, що „він не виконав свого завдання в Організаційному Відділі, тому що не мав обласних організаторів". Якщо повернутися дальше і слідкувати за протоколами, то люди кажуть, що в Екзекутиві все приймається одноголосно. То чому в такому випадку головний предсідник і головний організатор не узгіднили і не сказали нам, що є такі то і такі причини на те, що не маємо успіхів. Нехай скажуть, що ці організатори (обласні), які були та ті, що будуть. нам не

ВИЯСНЕННЯ

У відповідь на запити членів і читачів „Свободи", щодо публікації протоколу річного засідання Головного Уряду УНСоюзу з усіми подробицями і без скорочень, виснюємо, що публікація протоколу в такій формі згідна з рішенням Головного Уряду УНСоюзу у цій справі, про що буде мова у дальшому тексті цього протоколу.

ВОЛОДИМИР СОХАН
головний секретар

підходять. А тут один каже, що було добре, а другий каже, що не було добре. Тому питання до головного предсідника, чому не були виконані ці резолюції? Якщо вони були злі, то чому він не протестував проти них на попередньому засіданні, коли ми їх схвалювали? Якщо вони були неможливі до виконання, чому він цього не сказав, не сказав, що такі резолюції ми виконали, а таких не можна було виконати? Каже головний предсідник, що він був у кількох випадках у Давфині. Це добре, бо у Давфині є український фестиваль, і я особисто тверджу, що зв'язок з людьми є найважнішою справою. Навіть коли ми будемо мати тисячу резолюцій, то коли ми не будемо з народом, то ці резолюції нам нічого не дадуть. Я не маю нічого проти того, що голова УРСоюзу Олексин приїхав до Торонта, скликав секретарів і сів з ними до фотографії, а вони зложили йому 25 аплікацій. Я вважаю, що наш головний предсідник, коли б він був таке саме зробив у Давфіні, то я був би співав йому „Алилуя". Але він поїхав до Давфину і не тільки того не зробив, бо Давфин мале містечко, але там були проблеми, бо секретар Відділу був винен $1,500 вкладок, було там 25 всіх членів у Відділі, а тепер цей Відділ, здається, вже загребаний, якщо не цілком, то він вже близько до цього. Були рішення, щоб їздити в терен в міру потреби. Ми не знаємо докладних цифер видатків, бо там відбуваються ще обіди і вечері, які теж коштують Союз. А ті люди, які на ці прийняття приходять та їдять, потім сміються із Союзу. Кажуть, був той пан Лисогір, той файний чоловік, і він з нами пожартував собі та пообідав. А коли я питаю його, чи ви є членом Союзу, то він відповідає мені, що він — головний предсідник про те йому навіть нічого не казав. Я не вірю, щоб він їм про членство і Союз нічого не казав. Він міг їм казати, так само, як тоді, коли я був приїхав з предсідником і сенатором до Летбридж організувати новий Відділ. Вони приїхали і сказали патріотичні промови, а один чоловік і сказав: „Чому ви до нас так довго не приїздили? Та у нас може бути 100 членів". Предсідник і сенатор поїхали собі, а я, обласний організатор, залишився там і ходив тиждень, а членів немає. Той, який сказав про 100 членів, дивиться на мене і каже: „Коли приїхав сенатор і предсідник, голова СКВУ, що я мав їм сказати?". Коли я повернувся з поїздки за тиждень, чи за місяць, предсідник запитав мене, скільки я привіз звідтам членів. Я сказав, що привіз дуже мало. Предсідник питав, що сталося з тими 100 членами, а я відповів, що там за ним питали, де він був подівся. Ми маємо, Пані і Панове, резолюції, щоб бути з народом. Часто Екзекутива каже нам: „Ми вам так кажемо". На те і є Екзекутива, щоб нам наказувала. Часто кажуть нам, що будуть нас вчити, але часом і тим, що хочуть нас вчити треба щось навчитися. Тільки той, хто вчиться, може навчити других і той, що сам робить, може казати нам, що робити.

Приїхали були з Екзекутиви до Торонта і шукали за тим і за тим, та робили те і те, що є цілком правильно. Але я знав такого старосту в Бучачі, який ніколи до села не приїхав, щоб не вступити до війта і не спитати його, чого йому треба, та як там у нього справи. Він ніколи не ходив сам і не робив всього сам. Тому я думаю, що такі потягнення є шкідливі, коли йдеться про поступ у нашій праці. Ще маю запитання про нач хмародер чи нашу Заморську Твердиню. Треба подумати над тим, щоб на цьому було написано, що це є. Так як написано на кожній установі. Нашим найбільшим недотягненням не є те, що ми не зібрали дільки ще 1,200 членів, нашим недотягненням є те, що ми не мали на нашій будівлі нашого прапору в дні 22-го січня цього року. Такий мій погляд і я думаю, що він правильний і так ставляться до цих справ люди. Якщо ми будемо так поступапати, то не думаю, що ми будемо організувати нових членів. До головного секретаря маю легеньке питання, бо він там сидить і нічого не робить, а я хочу, щоб він звернув на мене увагу. Які вигляди є на те, щоб у нашій Заморській Твердині були змодернізовані всі ті речі, як машини, служба і тим подібне? Про це ми вже раніше говорили. Ми маємо форму, на якій не можемо друкувати більшої суми забезпечення, як $5,000. Колись ви казали, що буде можливість те все зробити і впровадити нові поліси. Яка є можливість, що ми додамо щось до тих наших поліс і що ми діждемося Вашингтона? Бо нині ми вже не маємо що продавати. До головної касирки, якої я теж не буду багато мучити, маю запит, коли ми почнемо виплачувати дивіденди за станом з січня у березні, як це ми говорили: Бо ми вже маємо травень, а ще ніхто не сказав, мені, що вже дістав дивіденду. Друге, чому секретарі дістають свої винагороди не за три місяці, але за чотири? Чому, коли тяжко працюють і мають діставати їх у березні, дістають при кінці квітня? Я мав багато випадків, на які мені саме звертами увагу, але, якщо це не так, то прошу мене справити. Скільки було морґеджів схвалених у цьому році, а скільки в тому в Канаді? Маю теж питання до головного організатора. Але як його називати головним, коли він одинокий організатор? Він є полковником, чи навіть генералом без війська. Він пише в кожній газеті, бо редактор Драган дає йому місце задармо, що він шукає обласних організаторів. Голосився пан Дейчаківський, і я бачив його великі досягнення, але чомусь його не прийняли. Його відправили, а головний організатор шукає за обласними організаторами. Що сталося?

Такі ви є: одних відправляєте, а за новими шукаєте. Скажіть нам ясно, за чим ви шукаєте? Може ви шукаєте за організаторками, то і кажіть, що шукаєте організаторок - жінок. Чому у вашому Організаційному Відділі, головний організаторе, не виконано цього року резолюцій, хто вам перешкодив, щоб хоч частинно їх виконано? Хто вам перешкоджає у тому, коли ви ставили ці справи на засіданнях? Чому ви не пишете цього у вашому звіті? Головні радні думали, що я їх не згадаю - помину, а це було б не „фейр". Деякі радні не пичуть звітів і це не є фер, говорячи по-українськи, бо вони всі мають писати звіти, навіть коли є директорами. Тепер я дозволю собі сказати, і про це я говорив вчора, що звіти не відповідають дійсности, наскільки я вже маю того громадського досвіду. Звіт є не тільки про те, що я робив, що я заступав. Звіт має бути і про те, що я плянував, а що з нього зробив і не зробив, бо так каже статут. Я міг нічого не робити, коли, на приклад, головний радний має робити те, що йому доручить Екзекутиса. Я міг би сказати, що я нічого не зробив, бо мені головний предсідник та Екзекутива не казала нічого робити. Чи може бути така розв'язка справи? Якби ви на другий раз після такого кандидували, я сам буду голосувати проти вас. Тому прошу вас, ми мусимо писати звіти і писати не про те, що ми заступали Союз на конґресі, але про те, що ми бачимо вперед. Ми бачимо, чому ми не маємо нових членів, чому чисельно підупадає Молодечий Департамент. Тут була про це декілька разів згадка. Я знаю статистику, що родиться менше дітей, то може тому там воно є. Я хочу звернутися до Контрольної Комісії з посланням. Вони контролюють Союз що шість місяців. Вони пишуть, як пригадую собі, що того і того не зроблено. А що вони роблять опісля, щоб те, що вони побачили, направити? Чи вони ставлять ці справи на засіданнях? Бо, на мою думку, Контрольна Комісія є найвищим органом і, хто би хотів інтерпретувати статут, чи кому це подобається, чи ні, Контрольна Комісія має право і обов'язок так поступати. До „Свободи" маю запитання, чи у „Свободі" є ще свобода, чи може вона обмежена? Що є із поштою, що газета з 5-го травня приходить до нас разом з газетою з 15-го квітня. Такі клопоти з поштою є в Канаді і в Америці. В чому секрет цієї справи? Я ходив у Канаді на пошту, а вони мені сказали: То, що ми дістаємо, вам приносимо. Хотів би я, щоб у цій справі було тут якесь вияснення. Я хочу вам тут сказати, що в кожному випадку, коли я організував когось у члени в Канаді, я завжди клав натиск на „Свободу", хоч у Канаді є досить українських тижневиків. Це може потвердити вам пан Сохан, що кожний, кого я вписав у члени в Канаді, ставав передплатником „Свободи". Я боровся цілий час за „Свободу", як за нашу спільну газету для Америки і для Канади. Я боровся п'ять років у Спілці Українських Журналістів у Канаді за те, щоб у балі української преси та радіо в Канаді брала участь представниця „Свободи". І так „Свобода" мала навіть раз „кралю", а другий раз „княжну". Минулого року я звернувся до редактора Драгана, а він сказав, що то не перейде. Тому я цього року не шукав за кандидаткою на „кралю" від „Свободи", так що цього року „Свобода' не була учасницею балю преси в Канаді. Я думаю, що це дуже неґативно відіб'ється на справах Союзу, що ми не погодилися дати на участь кандидатки на „кралю" від „Свободи" потрібних $50. На закінчення ще хочу вам сказати, що в Канаді ми маємо 9 тисяч членів, та що Канада мала у звітовому році $764,000 прибутків і $395,000 видатків. Отже вона виказала понад $368,000 чистого приходу. Якщо б тут ще відрахувати те, що ми на „Свободу" мали б дати, чи доплатити $95,000 і на платні працівників 10% коштів, то всеодно в Канаді залишилось би $240,000. Якщо ви думаєте, що в Канаді не вміють люди ані рахувати, ані читати, то мені прикро. Не забувайте, що в минулому році наш видаток у Канаді на телефон коштував $703.00. На жаль, ніхто не повідомив секретарів Відділів, що я вже не є обласним організатором від 1-го липня, і вони до мене звертаються. Я висилаю членські відзнаки і книжечки з доброї волі, але я є тільки головним радним. Я просив би вас зважити те, що, так само, як нам дорогий хмародер і „Союзівка", повинна бути нам дорогою дитиною Канада. Я хотів би, щоб ми в Торонті, де маємо 7 тисяч членів, знали наперед, хто до нас приїде, або були повідомлені, що до нас не приїде і чому? Чому воно так є? Чому ми маємо приїжджати на такі збори і не знати навіть, що маємо сказати учасникам. Я дуже прошу вас поставити справи ясно. Якщо ви не дбаєте, якщо вам на Канаді не залежить, то і ми там чуда не зробимо. Але прошу зважити, що ми є громадською установою, яка в Канаді має великі можливости, але до неї не можна ставитися по-мачушиному. До УНСоюзу в Канаді треба ставитися не як до якоїсь окремої організації, але як до частини нашого тіла, яка нас мусить боліти, чи вона є т Чікаго, у Вашингтоні, чи в Торонті. Пані і Панове, я вам усім дякую за вислухання мого слова.

Головний радний Мирослав Кальба: Мій передбесідник заторкнув справу звітів, тобто як мають виглядати звіти. Я особисто з цим не погоджуюся, щоб у наших звітах звітувати про громадську працю, бо ми звітуємо, як урядовці УНСоюзу з нашої союзової праці. У всіх звітах чомусь можна завважити певне завивання в папірці та неясності і тому мені, який не знає тих тонкостей, важко збагнути фактичний стан. Маю враження, що ми мусимо мати відвагу дивитися правді у вічі і представляти справи такими, якими вони є, та називати їх поіменно. Тоді нам буде значно легше ці проблеми розв'язувати. Головний предсідник у своїх звітах каже, що „ми на добрій дорозі". Ми все це саме чуємо, але тим часом бачимо, що в членстві ми падаємо. Тоді нас тішить, що ми фінансово ростемо, хоч членство паде. Кали стан членства буде дальше так падати, тоді прийдеться за пару років повісити колодку на „бизнес" і сказати „до побачення". Секретарі мають щораз менший контакт з членами. Може тут грає ролю вік, а шкода, що ми не маємо такої статистики. (Голос зі залі: маємо!). Пробачте, але я не дістав звітів, бо мене не було дома. Отже, ми напевно побачимо там, що вік секретарів росте, але секретарство хилиться додолу. Чи ми дивимось наперед? Бо, мабуть, за десять років не стане між нами половини секретарів. Чи ми на місце тих, які мають такий досвід і вложили стільки праці в розбудову Союзу, найдемо так скоро наступників? Чи застановлявся над тим Головний Уряд, хто має це робити? Чи це головні урядовці мають їздити і тримати контакт зі секретарями, які вже старші, та втягати на їх місце і спроваджувати до праці молодих. Також незрозуміло мені, як це так, що відійшло з видавництва двох редакторів, Сосновський і Кравців, а стан мав би бути такий самий, як був. Щось мені це не може поміститися в голові. Чи на місце тих, які повмирали, не прийняли нікого? А коли навіть такий самий стан, то ми схвалювали на наших попередніх нарадах, що хочемо бачити „Свободу" кращою та обширнішою. Було сказано, що „Свобода" буде друкуватися кожний раз на 8 сторінок і тоді головний редактор казав, що „будемо друкуватися так, коли перейдемо до нових приміщень і дістанемо зібльшену силу редакторського стану. Як ми можемо це рішення виконати, коли редактори вимирають, а нам кажуть, що стан є такий самий. Втрачаємо число передплатників „Веселки", яких вже є наполовину менше, як було. Це, Пані і Панове, зстрашаючий стан. І ми тут мусимо фактично застановитися, чому це так є. Ми мусимо це проаналізувати. Ми побачили стан, але не бачимо найменшиги пляну, чи навіть найменших виглядів, що ми можемо врятувати справу, коли зробимо так, чи підемо в такій формі. Чомусь для нашого головного предсідника Організаційний Відділ це та недобра невістка. Була одна невістка недобра, а тепер друга невістка недобра. Чи справді кожна невістка недобра? Щось може бути помилкове, або невістка, або свекруха. Про наші фінансові справи, хоч я не фінансист, але якось виглядає дивно, що наші бонди дають нам прибутки по 3.77% і ми цілком занехали морґеджі, які до того часу були певною виказкою іти в народ, іти в членство: „подивіться, і тому нашому сусідові помогли позичкою і ту церкву допомогли нам збудувати, а тому хату купити". Тепер ми цієї візитівки не маємо. Правда, було у звітах, що там треба було кілька домів перебрати. Але, я думаю, що сьогодні всі морґеджі дають по 9%, то навіть коли б ми втратили на тих домах, що мусіли продати, скажімо 2 відсотки, то все таки будемо мати 6%, а не 3.77%. А будемо тоді деж мати цю візитівку, з якою зможемо піти в терен. В моєму Відділі було одноголосне рішення на річних нарадах у справі публікації протоколу з річного засідання Головного Уряду та протоколів Екзекутиви. Вислано відповідне письмо до Уряду та до Контрольної Комісії, але до тепер не було на це письмо жадної відповіді. Та і тут я не чув, чи вони мають зі собою той лист, чи може викинули його до коша, чи що з ним сталося. І ми нарікаємо, що не маємо контакту з членами, а ми не маємо навіть контакту з Відділами, то як можемо мати контакт з членами. Ми знаємо, що, коли хтось з нас напише до сенатора, чи конґресмена, чи президента, то зараз нмє відповідь. Там було поставлене домагання і мене змушено, щоб я поставив пропозицію такої резолюції, що протоколи з річного засідання мають бути поміщені в газеті до двох місяців, бо тоді вони ще є свіжі та інтересні. Якщо їх друкується 10 місяців пізніше і закінчується друк перед річними нарадами, то вони вже не мають значення. Члени мого Відділу жадали покарання тих, з яких вини були ці протоколи так пізно поміщені. До „Свободи" ще одне прохання, а саме, щоб такі протоколи не переривати, тобто, щоб вони були друковані в кожному числі аж до закінчення. Є побажання, щоб такі звіти були друковані не коштом газети, але як додаток до „Свободи". Щодо будинку, то тут так дивно збагнути, який є стан будинку. Одні твердять, що ми мали вже прихід, але другі знову кажуть, що прихід щоправда є, але де ж ці відсотки, які належаться Союзові за гроші, що їх він вложив у будинок. Бо, якщо б ці гроші були інвестовані, то вони мали б дати прибуток, отже виходить, хоч як мені тяжко числити, що ми маємо недобір. В кожному разі ми побачили у звіті контролера, що бонди за $400,000 мають тепер вартість $20,000. Мені це неясне. Отже ще раз тверджу, що нам було б легше зорієнтуватися, коли б про все було сказано ясно та отверто, чи ми це любимо, чи ні. Мені здавалося, що два роки тому ми відбули христини нашого хмаросягу, цієї нашої дитини, а тепер бачу, що ще і тепер ми не знаємо, як її назвати. Чи це Дім Українського Народного Союзу, чи Українська Будівля? Чув ще тепер якусь назву „Пляза". Чув я, що на 22-го січня не було вивішеного на будинку нашого прапора. Пані і Панове! Та ж на такій будівлі всі 361 днів повинні висіти прапори український, американський та канадійський, нехай всі знають, що це на Заході є твердинею всіх українців північного континенту Америки. Таке гарне місце, як ми його бачили, коли були на христинах, що треба таки написати золотими буквами, що це є Українська будівля, чи Дім УНС, як би воно там не було. Як проїдуть наші члени зі Заходу, то вони заблудять, коли не буде того напису на будинку. Все це ніби малі, дрібні справи, але вони важні, важні для української спільноти, важні для нашого Українського Народного Союзу і важні, якщо ми хочемо, щоб цей наш Союз дальше сповняв ті всі свої завдання, які йому визначили ті, які його створили.

Головний радний Іван Одежинський: Я мушу ствердити, що всі дотеперішні завваги та поради щодо Організаційного Відділу мене не переконують і я з ними не погоджуюся. Я хочу з фактичного досвіду сказати, що членів не можна організувати ані листовно, ані через пресу. За членами таки треба піти до хати, треба дзвонити у дзвінок, так само як кадидат у виборах дзвонить, коли хоче, щоб цей чоловік за ним голосував. Ви мусите особисто з кандидатом сконтактуватися та з ним про все особисто говорити. Це може також потвердити пан Гавриш, що, коли він хоче, щоб я здобув більші членів і постарався, щоб його Округа була на першому місці, то він до мене дзвонить, бо він є в розпуці, бо треба йому членів. Тоді він від мене дістає відповідь. Я кажу: Степане, цього місяця не дам Тобі нічого, бо маю іншу роботу, але на другий місяць дам Тобі 10 членів. А як він подзвонив мені, та каже: Іване, мені треба 25 членів, то я привіз 25 членів. Тут причиною того, скільки ми організуємо членів, не є те, як хтось каже, скільки ми платимо грошей, чи скільки даємо стипендій. Певно, що треба платити за працю і треба уділяти стипендії, але для успіху треба в першу чергу іти працювати. Я знаю, як колись колеґа Дідюк ганяв за членами і мав успіхи. А сьогодні він вже старший і я то розумію... Ви всі знаєте, що я недавно мав дві вудки та ходив на рибу. Яку я рибу ловив, того ніхто не знає, а може і сиджу цілий час у хаті. Це є доказом того, як ми помалу старіємося. Одинока моя порада на те, щоб відвернути від Союзу темні хмари і нарікання на те, що Екзекутиса винна, щоб ті самі люди, які донедавна працювали і мали гарні осяги, повернулися до цієї самої праці з більшою ще охотою та енерґією, щоб вони знову працювали для цієї самої установи, для якої працювали так добре довший час. Я ще маю дуже важну справу: Не зважаючи на критику, так в рядах членів УНСоюзу, як і поза ними, на адресу головного предсідника за наш хмаросяг, після заслухання звітів Контрольної Комісії ставлю внесок на висловлення головному предсідникові ґратуляції та подяки за добре виконану працю.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Тепер не є час на це. Пане головний радний Репета, просимо до слова.

Головний радний Євген Репета: Зараз у тому стані, в якому є Союз, найбільшу увагу звертаємо на організаційні справи, бо вони, очевидно, є найважнішими, а всі інші ділянки є похідними від організаційної. Тому і варто над організаційною ділянкою якнайбільше застановитися. Те, що число нових членів у звітовому році було найменше від 1946 року, не повинно нас потішати. Ми повинні шукати причин такого стану. Коли йде про суму забезпечення нових членів, то вона найменша від 1968 року, тобто за вісім років. Також треба звернути увагу на те, що є поважне зменшення членства в Департаменті Молоді, що показує п. Сохан на 7-ій сторінці свого звіту. Коли ми маємо поважне зменшення числа членів в деп. Молоді, то треба нам числитися з тим, що пересічний вік членства піде догори, як і треба припускати, що смертність буде більшою і з цим будуть зв'язані більші втрати і видатки. На мою думку, особливо поганий стан в Канаді, на що треба абсолютно звернути увагу. Шкода, що тут немає Канадійського Представництва. Втрата в активному членстві в Канаді у порівнянні з усіми втратами в членстві в попередньому році виносить 17.4%. Віношення всіх активних членів Канади до всього активного членства є лише 12.5%. Отже процентово ми значно більше втратили в Канаді. Тому доречі сказав вчора д-р Скальчук, що є дві концепції, над якими варто застановитися і вони, по-моєму, вимагають поважного обговорення. Одна концепція каже, що нам треба опертися на секретарів Відділів, бо, мовляв, Організаційний Відділ завів, організатор не виконав своїх завдань і тому забудьмо про ці речі. Друа концепція каже, що без обласних організаторів буде нам важко організувати членів і тому треба шукати за всяку ціну обласних організаторів, які мали б контакт зі секретарями, підшукували б нових секретарів і вишколювали б їх та працювали з ними. Тому дуже до речі сказав д-р Скальчук, що нам буде дуже тяжко працювати без обласних організаторів. Я вважаю, що нам треба застановитися над тим, обговорити цю справу та знайти вихід. Я хотів би звернути увагу на дані про вік секретарів Відділів у звіті головного організатора пана Гавриша. Я обчислив, що пересічний вік секретарів є понад 56 років. Якщо такий стан буде існувати дальше, то за п'ять років пересічний вік секретарів буде 63 роки, а за 10 років це буде 66 років. Я беру за основу те, що ви тут маєте. Багато вже таких секретарів, які мають понад 65 років. Секретарі будуть відходити, а хтось буде мусіти шукати на їх місце нових, приготовляти їх, вишколювати, тощо. Хтось буде мусіти цим зайнятися. Це дуже важна проблема, над якою треба застановитися, і маючи це на увазі, треба подумати над тим, що нам таки потрібно обласних організаторів. Можливо, що нам треба б застановотися над тим, щоб змінити основно нашу систему і перейти на таку систему, що її мають лютерани, тобто завести платних аґентів та аґенції. Тоді в Детройті буде треба двох аґентів, які будуть мати доступ до всіх членів, а члени будуть платити вкладки до Головної Канцелярії. Тоді вони могли б легко вдержатися і мали б за роботу комісове. Але цю проблему треба простудіювати, вона вимагає часу та експертів, а ми мусіли б тоді одностайно таку справу піднести на Конвенції до вирішення та її обороняти. Ми мусимо шукати виходу, бо це така річ, як той віз, чи машина — авто. Добре, коли ми держимося на вершку. Але, коли починаємо помалу з'їжджати вдолину, коли ми починаємо котитися вдолину помало, то ще легко цей віз здержати - затримати. Але, коли він почне скорше котитися вдолину, то тоді вже буде неможливо його затримати. Так і ми, наш віз, починаємо тільки скочуватися і вже мусимо думати, щоб його затримати ще тепер в цьому моменті, бо пізніше може бути запізно.

Я не маю нічого проти головного предсідника, але це він довів до того, що в Канаді є поганий стан. Він там гуляв і довів до того стану, який маємо тепер. Були роки, що ми мали по 1,000 нових членів, чи 800, або 600, а тепер впали на 300 і в сумі забезпечення. Головне, що зменшилось забезпечення на поважну суму в Молодечому Департаменті. Ми бачимо стан, про який говорив бувший обласний організатор пан Дідюк. Попередній рік був поганий не тільки тому, що ми не мали обласних організаторів для приєднування нових членів. Їх треба бупо теж, щоб вони заохочували до праці секретарів Відділів та підшукували нових секретарів. На сторінці звіту пана Гавриша під наголовком, хто завлужив сові на „Союзівку", є особи, які зробили дуже багато. Це тяжко ділити платню обласного організатора на число нових членів, як це робили в минулому деякі члени Головного Уряду і дістали у висліді суму $80.00 за кожного члена. Виходить, що хтось такий варят, що платить так багато за нового члена. І дійшло до того, що ми не можемо знайти обласного організатора, хоч постійно ідуть оголошення. Ми вже були знайшли такого доброго організатора, якого я особисто намовив, пана Дейчаківського, який зробив чудо в малій місцевості, в Льорейні. Він не тільки, що приєднав багато членів, але ці члени забезпечилися на великі суми. З тяжкою бідою вдалося нам намовити його, щоб він поцікавився стати обласним організатором. Він прийшов і йому запропонували $600 місячно. Резолюція, яка була ухвалена попереднього року, казала, що, коли приймається обласного організатора, щоб йому платити по $600. Подивіться, що за аномалія. Головний організатор оголошує в пресі, що кошти прожитку за останні десять років подвоїлись і тому треба подвоїти суму вашого забезпечення, а ми не подумали, що, ідучи по цій самій лінії, треба було б підвищити платні обласним організаторам. Кали платні головних екзекутивних урядовців мало не подвоїлися, то чому ми сьогодні беремо людину, яка вже вирізнилася у своїй праці, і ми даємо їй $600 місячно та думаємо, що вона буде працювати? То ми самі беремо по $20.000. Яка логіка і яка послідовність? Ми хочемо, щоб за таку платню працював обласний організатор і був два - три тижні на місяць поза домом. Бо не тільки він має тоді поважні невигоди, їх має теж його родина. Отже над цими справами треба нам добре застановитися. Минулого року ми мали поганий рік, але за перші чотири місяці цього року ми зорганізували 871 члена, тоді, коли за перші чотири місяці попереднього року ми мали приєднаних 912 членів. Якщо таке буде продовжуватися до кінця року, то треба сподіватися, що ми цього року будемо мати ще менше нових членів. Ми можемо прийти на наступні річні наради і знову будемо слухати, що винним за все є головний організатор. Головний організатор хіба не був за тим, щоб Дейчаківському виплачувати лише $600. Отже над цим треба застановитися. Щодо фінансів, то там показано, що наші видатки є менші, як у 1974-му році. Справа в тому, що в 1974-му році близько $00,000 видано на конвенцію і це все було заховане за 1974-ий рік. На мою думку, видатки на конвенцію треба розділити на всі чотири роки, то тоді сбраз видатків був би вірний і наші видатки у 1974-му та в 1975-му році були б такі самі. Я зачув звіт одного контролера, що наша фінансова політика є правильною і в ній не треба нічого зміняти. Я вважаю, що вона так само як організаційна ділянка абсолютно вимагає основного обговорення. Мені здається, що ми забагато уваги звертаємо а те, щаб мати якнайбільшу резерву. Ми маємо сьогодні 134, чи 127, тоді коли, наприклад, приватні компанії мають 100 до 106 і більші кооперативи мають 112 до 113 і це їм вистачає. Я хотів би звернути увагу, що занадто велика ощадність є такою ж шкідливою і неправильною, як надто велика розтратність. Я не говорю на вітер. Я був недавно на Конвенції Братського Конресу, де докладно обговорювано та дискутовао нцю справу. Експерти казали, що велика резерва, якої непотрібно, так само не добра, як і великий довг. Краще, щоб ці гроші пішли на розбудову організації. Ця наша резерва зросла коштом винагороди секретарів, організаторів, винагород, тощо. Ми мусимо бути ощадні, бо відповідаємо за громадський гріш. Ми мусимо ще взяти до уваги питання пріоритету, що в нас важне, а що менше важне. Так роблять в кожному підприємстві і в кожній ділянці. Чи нам тепер найважніша резерва?

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Я тільки коротко. Пана інженера Куропася перепрошую, що я не брала участи в зустрічі старших членів на „Союзівці", але я була перешкоджена. У вересні ми також можемо бути перешкоджені. Хочу теж згадати, що вікенд 19-го вересня на „Союзівці" призначений теж на вибір „Міс Союзівки", так що „Союзівка" може бути переповнена. Тому й треба буде в ці дні робити замовлення приміщення далеко наперед. Повинна я теж висловити тут думку членів, які твердять, що вони не повинні платити вступів на „Союзівку".

Головний контролер д-р Іван Скальчук: Один з передбесідників казав, що має трему. Я не маю треми, але боюся говорити після вчорашнього закваліфікування мене, як замолодого, бо мені можуть, мабуть, не дозволити закінчити. Але я хочу говорити, тому що мене вибрали на контролера і це мене зобов'язує до висловлювання моєї думки, як контролера. Коли йде про звітування, я ним дуже розчарований. Як ці справи в нас виглядають. Звітування самих членів Головного Екзекутивного Комітету є на 98 сторінок. Звітування Контрольної Комісії має 34 сторінки, а звітування радних — 21 старінка. Разом це 150 сторінок друку. Частину звітів одержали ми одним пакетом, частина, здається, ще є в дорозі, а ми вже є тут, а частину ми одержали вже тут щойно вчора. Як поставились до цього звітування три члени Головного Уряду, які не дали взагалі своїх письмових звітів? Із друкованими звітами на 150 сторінок ми не мали змоги запізнатися, як це мало б бути, щоб ми могли мати якусь позитивну користь. Кожний звітодавець повинен здати собі з цього справу і повинен у звіті звернути увагу, які проблеми, які змагання та які труднощі він має у своєму відділі. Він повинен подати причини, через які він не міг виконати певних точок. Головний предсідник у своєму звіті обширно звітує про „Союзівку", про „Свободу", але звіту Корпорації Дому немає. Немає цього звіту теж у фінансовому звідомленні. Є тільки той звіт у звідомленні Контрольної Комісії. Виглядає, що це така маловажна справа, що навіть фінансового звіту не потрібно нам тут на нарадах.

(Продовження буде)

Найвищий Суд підтримує виборчі округи расових меншин

Вашінгтон. — У вівторок 1-го березня, Найвищий Суд ЗСА 7-ма голосами проти 1-го вирішив, що стейти в деяких випадках можуть створювати виборчі округи, в яких принаймні 65 відсотків із виборців належали б до не-білих рас. Найвищий Суд, фактично підтримуючи рішення Апеляційного суду Ню Йорку з 1974-го року, мотивував своє рішення тим, що негри та члени інших не-білих меншин в таких виборчих округах матимуть можливість впливати на політику стейтових і федерального уряду, як теж одержати кращі вигляди на затруднення та освіту.

Проти цього рішення Найвищого Суду гостро запротестували представники жидів-хуситів, які живуть у Вільямсбургській частині Брукліну, Н.Й., заявляючи, що Найвищий Суд і Апеляційний суд Ню Йорку, одобрюють „зворотну дискримінацію" проти білих, зокрема проти жидів-хуситів.

ПОДЯКА

Усім організаціям, друзям, приятелям, однодумцям, читачам, знайомим і незнайомим, які привітали мене з моїм 70-річчям, висловлюю свою глибоку і щиру подяку!

АЛЛА КОССОВСЬКА-ДАВИДЕНКО

Кардінал Федерал Банк у Клівленді жертвує 1,000 долярів на УНІГУ

На фото [з правої сторони] президент „Кардінал Федерал" — Р.Ф. Сітон в асисті віцепрезидента д-ра М.Тимкова, передає 1,000-доляровий чек членові ГЕ ФКУ та секретарці Клівлендського Комітету ФКУ, Орисі Лагошняк

Клівленд, Огайо (Комітет ФКУ) — У посиленій фінансовій збірці фондів на завершення Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) рухливий Клівлендський Комітет ФКУ, під проводом Василя Лагошняка, вміє знайти доступ теж до неукраїнських жертводавців.

Старанням названого Клівлендського Комітету ФКУ, в останньому часі, здобуто 1,000 долярів від місцевої фінансової установи „Кардінал Федерал Сейвінгс енд Лови Асоціейшен", у якій багато українців, складає свої ощадності, як рівнож позичає гроші, у якій також важливе становище віце президента займає наш земляк, д-р Михайло Тимків, а управителем одного з відділів є д-р Володимир Боднар.

Треба вірити, що наші збірщики ФКУ, за прикладом клівлендців, шукатимуть і знайдуть теж у своїх місцевостях доступ до неукраїнських жертводавців. Наші люди творять поважний відсоток клієнтелі у фінансових установах Америки й Канади - чому ці установи не мали б бодай дати приблизно мінімальний відсоток зисків на справу, яка вийде в хосен і Україні і цим країнам нашого поселення?

Т-во „Бойківщина", Відд „Маківка" в Ню Йорку — активізується

Відділ „Маківка" засновано 7 березня 1976р. Він в порівнянні з іншими організаціями на терені Ню Йорку є дуже активним. Бойки вже добре відомі зі своєї праці в Ню Йорку. 14 і 15-го травня м.р. Відділ „Маківка" мав свою бойківсько-мистецьку виставку на Українському Фестивалі в Ню Йорку. 4-го липня 1976р., влаштував бойківську виставку на загальному святі цілого Ню Йорку, з нагоди 200-Річчя ЗСА. 5-го грудня м.р. Відділ „Маківка" влаштував бойківську імпрезу в Ню Йорку, яка була дуже вдала. 29 і 30-го січня ц.р. цей же Відділ спільно з Анною Кульчицькою з Чікаго, влаштували виставку українського народного мистецтва в приміщенні Союзу Українок Америки в Ню Йорку. Та виставка заслуговує на увагу й признання громадянства, бо вона була на високому мистецькому рівні й належить до найкращих мистецьких виставок, які до цього часу відбувались в Ню Йорку. Треба висловити признання і подяку Анні Кульчицькій й імпрезовій референтці Ірені Кметик за величезну працю, яку вони вклали, влаштовуючи цю виставку. Всі високо-мистецькі вартости експонати, Анна Кульчицька сама проєктувала й сама власноручно виконувала. Ірена Кметик мала багато бойківських експонатів, які були виконані на Бойківщині. Виставка притягнула до себе дуже багато відвідувачів, які зі захопленням оглядали чудові експонати. Дуже часто можна було почути, що такої виставки з українського народного мистецтва ще в Ню Йорку не було. На цій виставці були заступлені з своїми вишивками: Лемківщина, Бойківщина, Гуцульщина, Волинь, Полісся, Буковина, Київщина, Полтавщина та інші українські землі. Анна Кульчицька відновила взори Олени Пчілки, а також взори старого Єгипту, які пристосувала до українського мистецтва. Іншими словами виставка охоплювала мистецтво від часів трипільської культури, аж по сьогодні. Тома Щепко дав на виставку кожух і вишиту жіночу блюзку, яку він отримав в Україні, як дарунок від сьогоднішнього політичного в'язня совєтських тюрем Стефанії Шабатури.

У неділю від ранку, аж до закриття виставки було дуже багато відвідувачів. О 3-ій год. по полудні почалось моделювання і мистецька програма, яка стягнула численну публіку, так що приміщення СУА було замале.

Мистецьку імпрезу відкрив голова Відділу „Маківка" та представив Анну Кульчицьку, заявивши, що про мистецькі осяги п-ні Кульчицької не потрібно говорити, бо про це було широко писано в українській пресі, а зокрема про неї говорять її чудові експонати, які можна побачити в цій залі. Відтак голова Відділу Микола Турецький попросив Ірену Іванчишин провадити дальше програму. Програма почалась від моделювання суконок. Ірена Іванчишин пояснювала мистецтво суконок та представляла модельки. В моделюванні брали участь: Ірена Гошовська, Іванна Кузів, Віра Чума, Оксана Ярема, Марта Лопатинська й Іванна Саварин.

У мистецькій частині виступила Ірена Данилів, яка при гітарі відспівала дуже гарно три пісні. Дальше виступила родина Щепко, п-ні Анна, мала Галина, при акордеоні Томи Щепка. Відспівали дуже гарно дві пісні. Опісля сімлітній Максим і дев'ятлітня Галина відспівали чудово одну пісню, а відтак Максим сам відспівав одну пісню. Максимові й Галині треба висловити признання за гарний спів, а головно за це, що так гарно говорять українською мовою. На кінець п-ні Анна Щепко продеклямувала вірш Панаса Мирного.

Січневі Роковини в Янгставні

Українська громада в Янгставні, заходами місцевого Відділу УККА, що його очолює Петро Ліщак, відзначила річницю проголошення Української Державности і Соборности, 23-го січня в церковній залі св. Анни. Програму Академії відкрив вступним словом голова Відділу УККА Петро Ліщак, вітаючи всіх присутніх. Отець монс. Лев Адамяк, парох української католицької церкви Пресв. Трійці, провів молитву. Американський гимн виконали тріо: Марія Марчишин, Ірина Гаврилко і Керен Петрик. Проклямацію, яку підписав раніше, з нагоди роковин Української Державности, відчитав окружний комісар Томас Джей Берретт. Цінну святочну промову по-англійськи виголосив о.Володимир Височанський, парох української католицької церкви св. Анни, якого присутні вшанували, повставши з місць та винагородили довготривалими оплесками. Рівнож цінну промову українською мовою виголосив д-р Богдан Чепак з Клівленду, Огайо і коротке слово д-р Богдан Футей також з Клівленду. В мистецькій частині програми виступали: вокальне тріо „Троянда" Марія Марчишин, Керен Петрик і Ірина Гаврилко; молода солістка Ярослава Штинь, якій акомпаньювала на фортепіяні Лінда Герцберг; танцювальна група під проводом Миколи Волошина, в склад якої входять: Марія Волошин, Катруся Юркевич, Ірина Гаврилко, Лінда і Джойс Мотоско, Керен Петрик і Мирон Ліщак; молоденький декляматор, Лев Кульчицький, учень 3-ої кляси парохіяльної школи св. Анни; Марія Ліщак, учениця 8-ої кляси тієї ж школи, яка віддеклямувала „Дзвони в Україні". Всіх виконавців публіка вітала щирими оплесками. Всі точки виконано вміло і старанно при участи місцевої молоді, яка викликала нові надії. Свято закінчено молитвою, яку провів дияконПетро Весоловський, та відспіванням українського національного гимну. Після концерту місцевий Відділ УККА гостив присутніх перекускою в приміщенні церковної залі, де референти Народного фонду старалися приєднати нових членів. По сьогоднішній день зібрано і вислано до Централі 2,035.00 дол. — сума, яка перевищила попередні роки.

Н. Н.

ПОДЯКА

П'ятого лютого 1977 року з Волі Всевишнього відійшов у вічність наш Муж і Батько

Бл. п.
ГРИГОРІЙ АНДРУСИШИН

Цією дорогою висловлюємо нашу сердечну подяку всім Рідним і Приятелям, які під час недуги Покійного та похоронних обрядів, виявили стільки доброти серця та щирого відношення до нас.

Зокрема дякуємо Всечеснішим отцям: о. д-рові В. Ґавлічеві й отцеві Христофорові Войтині та п. Іванові Хоминові за відправлення панахид; а д-рові Мирославові Лабунці й п. Григорієві Цебрієві за прощальні слова. З цілого серця складаємо подяку Високопреподобним Сестрам Василіянкам і дітям школи святого Юрія за численні молитви. Щиросердечна подяка хорові „Думка" за відспівання Панахиди.

Велике спасибі всім Тим, що прислали квіти та жертводавцям, які замість квітів зложили щедрі датки на церкву св. Юрія та Служби Божі.

Просимо про молитви

Дружина — ЛІДІЯ АНДРУСИШИН
Дочка — ЛЮБА АНДРУСИШИН
Дочка ЛІДІЯ КОСТИРКА з мужем МАРКОМ

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого та Незабутнього
МУЖА, ТАТА, ДІДУСЯ і ПРАДІДУСЯ

бл. п.

ІВАНА ГАЙДУКЕВИЧА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ

в суботу, 19-го березня 1977 року
в церкві НЕПОРОЧНОГО ЗАЧАТТЯ, ГЕМТРЕМК-ДЕТРОЙТ, 8-ій ранку та в церкві СВ. ВОЛОДИМИРА, ФЛІНТ, Міш., о год. 10:00 ранку.

Приятелів і Знайомих просимо взяти ласкаву участь у Богослуженнях та пом'янути Покійного у своїх молитвах.

Дружина — ТАТІЯНА з родиною ГАЙДУКЕВИЧ

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 16-го лютого 1977 року на 65 -му році життя відійшов у Вічність, несподівано, наш найдорожчий МУЖ І ТАТО

св. п. отець крилошанин
МИКОЛА ПАВЛИШИН

настоятель Парафії Покрова Пресвятої Богородиці Помісної УКЦеркви в Клівленді-Пармі, Огайо.

ПАНАХИДИ за Покійного відбулися 17 і 18-го лютого 1977 року в парафіяльній церкві св. Покрови.

СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ очолив дня 19-го лютого 1977 р. Преподобний Отець Мітрат М. Бутринський з Чікаго в сослуженні чисельного духовенства та коло тисяча парохіян різних церков.

Тлінні Останки Покійного спочили на українському католицькому цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Тяжким горем прибиті:

дружина — НАТАЛКА
син — СВЯТОСЛАВ
дочка — МАРУСЯ
та ближча і дальша Родина в ЗСА, Канаді, Україні і Польщі

Замість квітів на свіжу, далеку могилу в Україні нашої Дорогої Тети

бл. п. Ольги з Левицьких Щербанюк

складаємо 25.00 долярів на Фонд Блаженнішого Патріярха.

Кіра і Роман СКОРОБОГАТІ

Ню Йорк, березень 1977 р.

УКРАЇНСЬКА БУКОВИНСЬКА ГРОМАДА в НЮ ЙОРКУ ділиться зі своїм Членством й Українським Громадянством сумною вісткою, що 20-го лютого 1977 р. відійшла у Вічність

сл. п.
ДОМНІКА ГРИГОРОВИЧ

членка Української Буковинської Громади, зразкова дружина, мати й член української спільноти.

ПОХОРОНИ відбулися 25-го лютого 1977 року.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Покійної висловлюємо щирі співчуття.

УПРАВА

Ділимося сумною вісткою, що в суботу 29-го січня 1977 р. відійшла у Вічність

Бл. П.
ОКСАНА із САСИКІВ КУЛИКІВСЬКА

проживши 36 літ.

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюємо нашу щиру подяку Високопреподобним Отцям: о. Митратові Мар'янові Бутринському та о. Іванові Кротцеві за похоронні відправи та відпровадження Покійної на місце вічного спочинку; хорові „Прометей" за відспівання панахиди, всім Приятелям, Знайомим та Організаціям за численну участь в похоронних відправах, та в похороні, та за вислови співчуття, устно та письменно, за пожертви на Служби Божі, добродійні цілі та за квіти.

Наша щира подяка також похоронному заведенню Музика і Син за совісне переведення похорону. Нехай Всевишній винагородить Вас Всіх щедро своїми ласками за Ваше співчуття в цій хвилині нашого незмірного горя за останню прислугу Покійній.

В глибокім смутку:

Муж — ГРИГОРІЙ
Діти — ОЛЕГ і ЛЯРИСА
Батьки — Д-р МИРОСЛАВ і ДОРА САСИКИ
Сестра - ТАНЯ з мужем д-ром ЮРІЄМ КУЗИЧОМ та дітьми МОТРІЄЮ МАРКІЯНОМ і АДРІЯНОМ
Бабуся в Німеччині
Ближча та дальша Родина в Америці, Канаді, Аргентині та Німеччині.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов від нас у вічність Наш Найдорожчий Муж, Батько і Дідо

Бл.П.
о. Крилошанин ВАСИЛЬ ТАНЧАК

Сповнені невимовним смутком і болем складаємо щиру подяку всім, тим, хто допомагав нам переносити це тяжке горе, а особливо дякуємо:

Їх Ексцеленції Василеві Лостинові за похоронні відправи, Всечеснішому о. Деканові А. Борсі за провадження священичого похорону і панахиди вечером, всім Всечеснійшим Отцям, які зблизька і далека приїхали, щоб відправити панахиду і взяти участь у похоронних відправах, О. Радникові Василеві Головінському за зворушливе прощальне слово в часі похорону.

Також дякуємо о. д-рові Володимирові Пелехові за уділення Маслосвятія.

Дякуємо Всечеснійшим Отцям, Родині, Представникам організацій і бувшим ученицям за прощальні слова в часі тризни.

Дякуємо д-рові Іванові Головінському, п. Аліні Олексів, п. Евгенії Цісик і п. Миронові Гаталі, які прийшли в першій хвилині з поміччю.

Також дякуємо п. Павлові Лабінському і хористам, що брали участь у похоронних відправах.

Дякуємо за співчутливі листи, телеграми, телефони, а зокрема Їх Блаженству-Патріярхові Йосифові з Риму за співчуття.

Велика подяка за квіти, численні Служби Божі, за пожертви на Церкву в Потребі, Гарвард, і інші народні цілі.

Також дякуємо Сестрицтву під проводом п. Марії Слободян за злагодження вечірної перекуски і гарної трапези по похороні.

П. Богданові Тарнавському велике спасибі за перепровадження програми в часі трапези.

Накінці дякуємо усій ближчій і дальшій родині Покійного, яка приїхала з Торонта, Ню Йорку, Філядельфії, Вашінгтону, Ірвінгтону і Олеану, щоб віддати останню прислугу Покійному.

Щераз дуже дякуємо всім Високопреподобним і Всечеснійшим Отцям, які відправили Служби Божі у своїх церквах за Покійного.

Дякуємо всім парохіянам, що так численно прибули на похорон свого довголітнього пароха і не жаліли часу, хоча це був робочий день.

Також хочемо подякувати Родині і односельчанам у Торонті, які зорганізували Поминальну Службу Божу і зложили пожертви на Церкву в Потребі у пам'ять Покійного.

Велика подяка бувшим парохіянам з Рибник і Котова за Пам'ять про свого бувшого пароха і за пожертви на Церкву в Потребі.

В тім горю ми не були в силі запам'ятати всіх тих, хто причинився до звеличання похорону, тому просимо вибачити, якщо ми поминули когось.

Нехай Всевишній благословить усіх.

ОЛЕНА ТАНЧАК — дружина
Д-р МАРІЯ - дочка з мужем Д-ром ЮРІЄМ ДИЦЬОМ
МАРКО і ЮРКО — внуки

Помер проф. Бертрам Вольф, видатний совєтолог

Сан Хозе, Каліфорнія. — У понеділок, 21-го лютого, помер т"т на 81-му році життя видатний совєтолог проф. Бертрам Вольф, який був один із основників Комуністичної партії ЗСА в 1919-му році, але в 1929-му році став одвертим противником Сталіна і совєтського комунізму, закидаючи Сталінові та його наслідникам, що вони встановили автократичну політичну систему, яка є найбільшим ворогом „правдивого соціялізму".

Проф. Вольф, який помер після того, як потерпів дуже поважне попечення, коли випадково загорівся його купальний халат, в 1920-их роках брав участь в діяльності Комінтерну і в Москві зустрічався із Сталіном, Троцьким, Бухаріном та іншими совєтськими лідерами. Тоді він прийшов до переконання, що совєтський комунізм не має нічого спільного із правдивим соціялізмом. Свою критику совєтської політики „марксизму-ленінізму" Вольф висловив у таких відомих працях як: „Три, які створили революцію", де негативно оцінив діяльність Леніна, Троцького і Сталіна, „Шість ключів для зрозуміння совєтської системи", „Хрущов і дух Сталіна", „Марксизм: 100 літ в житті доктрини".

РЕВОЛЮЦІЯ — ЄДИНИЙ ШЛЯХ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

книгами, періодиками як „АБН -Кореспонденц", організувати й брати участь у різних міжнародних конференціях у пляні психологічної війни, організувати масові протибольшевицькі акції, включаючи у них також волелюбні сили вільного світу. Ставати в обороні наших політичних і релігійних в'язнів, натавровувати терористичну систему, етно-, ґено-, культороцид, концтабори, психотюрми і в'язниці, економічний визиск, русифікацію, колективізацію, що вбиває творчість людини, організувати сотні тисяч для наших акцій.

Рік 1977 — це Рік політв'язня в російській тюрмі народів і людей!

Рік 1977 — це 60-річчя захоплення большевицькою хунтою влади й започаткування найбільш реакційної контрреволюції, найтемнішої події в історії всіх народів і часів.

Рік 1977 — це також річниця початку великого пориву сил волі у березневі дні, що почали валити російський царський абсолютизм, імперіялізм і колоніялізм. Хоча большевицьке зло хвилево запанувало у наших країнах, але все світліше й ясніше з підпілля поневолених націй, з катакомб підпільних Церков промінює світло правди, добра, волі, справедливости, героїки і самопожертви на увесь світ, несучи йому оновлення духове, етичне, політичне, національне, релігійне. Екс орієнте люкс, але з катакомбного, підпільного Сходу!

Розкривати злочинність большевицької контреволюції, найчорнішої реакції усіх часів, організувати масові демонстрації перед будинками різних місій тиранів у вільному світі, зокрема у сам день цієї річниці, день, який започаткував масові вбивства й народовбивство, що коштувало біля 70 мільйонів людей-жертв — це наше завдання у цьому році.

Видати різними мовами світу, зокрема теж мовями народів АБН повні тексти документації світових і континентальних організацій типу ОН й інших про деколонізацію усіх імперій світу, отже й російської, про міжнародноправне визнання необхідности збройної боротьби поневоленої нації за самостійність і соборність проти колоніяльного панування, тексти закону Конґресу ЗСА про поневолені нації з 1959 р. Універсальної Декляраціі прав людини й інших того роду документів, які засвідчують про невідхильність розвитку світу від імперії до національної держави, від деспотизму, тоталітаризму до респектування прав й гідности людини, від ліберального чи державного капіталізму до соціяльної справедливости й солідарности усіх членів націй — дітей однієї матері-батьківщини, власної нації гедонізму еґоїста до героїки націоналіста. Видавання й поширювання відповідної літератури під час різних імпрез світового чи вужчого розміру, Олімпіяд, зустрічів, різних з'їздів наукового, мистецького і т. п. характеру. Видання й поширювання літератури для народів за залізною заслоною, для бійців совєтської й сателітних армій, відкриття власної радіостанції чи радіопересилань. Включатися ще більше, як досі, в бій ідей і концепцій у вільному світі, розгортаючи ідеологічну війну проти російської імперії й комуністичної системи, переборюючи політику детанту, убивчу для всього благородного людства, а висуваючи незмінно політику визволення!

Поневолені нації, їх визвольна боротьба — це духова, політична надпотуга, яка завтра вирішить всенаціональними зривами долю імперії й системи! Коли будемо мати душі народів, будемо мати все, і зброю тиранів, якою закономірно розпоряджаються також поневолені! Не термоядерна зброя — це динаміт, що визначить вигляд майбутнього світу, але динаміт — це волелюбна душа Людини Богоподібної істоти й Нації — думки Бога!

Ми віримо в непокорену вічну душу людини й нації й їх остаточну перемогу!

Немає іншого шляху визволення, як ставка на власні сили поневолених народів і прихильних їм благородних, патріотичних, волелюбних сил у світі.

Щоб могти розгортати власну незалежну визвольну політику і скріпляти визвольні процеси, треба мати власну фінансову базу! Щоб давати власну проєкцію розв'язки світової ідейної, моральної, релігійної, соціяльної, політичної кризи, треба мати власні матеріяльні засоби!

Тому апелюємо до еміґрацій поневолених в СССР і в сателітних країнах народів розбудовувати ФОНД АБН, масово жертвувати не лепти, але постійний відсоток від заробітку, постійний податок на ФОНД спільної боротьби й акції!

Розгортати збіркову акцію фондів також серед наших прихильників серед вільних народів, бо боротьба наших народів стримує большевицьку навалу на їхні країни! Вона — вирішний чинник остаточної перемоги.

Ніхто нас не визволить, якщо ми самі себе не визволимо! Визволителі завжди приносять волю собі на чужій землі. Наша перемога у збройній боротьбі. Ніколи окупант не здасть добровільно наших країн. Його треба прогнати збройною силою! Розбудовуймо всебічно нашу власну силу.

ВЛАСНА ФІНАНСОВА БАЗА — ОСНОВА ВЛАСНОПІДМЕТНОЇ ПОЛІТИКИ! ЖЕРТВУЙМО МАСОВО НА ФОНД АБН!

Хай живуть самостійні соборні держави поневолених в СССР і сателітних країнах народів!

Хай живуть національно-визвольні революції — як шлях відбудови власних національних держав!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОГО БЛЬОКУ НАРОДІВ (АБН)

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

отизм. Не диво тоді, що коли окупант хоче знищити ним завойований народ, він насамперед нищить історичні пам'ятки, музейні цінності.

Український народ, переходячи з рук до рук окупантів, чи не найбільше потерпів від знищення його культурних цінностей. Скільки спалено церков, архівів! Скільки знищено мистецьких пам'яток! Чи можливо їх всіх перечислити? Скільки ж осіб, відданих музейній справі, запроторено в тюрми, чи на заслання, знищено психічно й фізично? Якщо ж музейної вартости речі не надто національного характеру, як наприклад, зразки скитського мистецтва, тоді окупант вивозить їх до своїх музеїв та пишається перед світом нібито своїми знахідками. Музеї — у великій мірі пробудителі національної свідомости. З цього дуже добре собі здавали справу окупанти української землі.

Українські музеї на еміґрації можуть відіграти не абияку ролю в національнім вихованні молоді, народженої в Америці, в збереженні української ідентичности на еміґрації, як теж у познайомленні з українською культурою американського світу. Український Музей у Ню Йорку — це вже не тимчасова виставка народного мистецтва, яка заблисне і забудеться, але це вже база, до якої можна постійно звертатися по інформації та поради. Це наукове джерело, науковий документ нашої культури.

Український Музей у Ню Йорку — це в першу чергу етнографічний музей. В ньому знаходимо понад 1000 предметів з різних галузів народної творчости, як різьба, вишивка, ткацтво, килимарство, кераміка, металеві вироби тощо. В основу музейних фондів лягла збірка народного мистецтва, закуплена в 1933 році у Львові. Від того часу вона була доповнена додатковими закупами чи дарами людей, які вивезли зі собою до Америки зразки народної творчости та дали їх до Музею, розуміючи, що це найкращий спосіб збереження. Збірка є дуже різноманітна, але в ній не заступлені рівномірно всі області України. Більшість предметів походять із західніх областей України. Між предметами знаходимо дуже цінні та вартісні зразки народного мистецтва, наприклад вироби з металів (згарди, люльки, хрести), шкіряні вироби, як пояси, тобівки, подільський килим з кінця 18 століття та інші килими, кераміка із сіл Пістиня та Косова таких майстрів, як П.Кошак, К.Возняк і подружжя Цвіликів. Музей має теж ткані рушники з Кролевця, рушники вишивані металевою ниткою з Клембівки, велике число жіночих та чоловічих сорочок, головні жіночі убори: намітки, перемітки, бавниці, і багато іншого. Очевидно, що музей потребує ще багато, щоб зробити збірку територіяльно рівномірною, доповнити чоловічі та жіночі одяги тощо.

На час відкриття Українського Музею всі експонати були професійно скаталоговані, позначені, перечищені, відновлені (деякі з них перейшли через консерваційний процес) та відповідно складені, як вимагають цього музейні приписи.

Музей міститься на двох поверхах власного дому, закупленого на спілку з Українським Конгресовим Комітетом Америки. Інавгураційна виставка Музею — це була вступна виставка і, так би мовити, для познайомлення із українським народним мистецтвом. Виставлених експонатів було всього 8 відсотків із цілої колекції. Ціль виставки було познайомити глядача як неукраїнського, так і українського з різними галузями народної творчости та показати різноманітність взорів, барв і техніки. Були представлені такі групи: ткані, рушники, жіночі головні убори, волинські та подільські текстильні вироби, вишивані жіночі й чоловічі сорочки, ткані нижні частини одягу (пояси, фоти, обгортки, плахти), текстильні вироби для домашнього вжитку, як скатерті, килими, металеві вироби, дереворізьба та дерев'яні вироби, кераміка.

Виставки в Музеї будуть змінятися тематично щоякийсь час, щоб показати всі експонати, які знаходяться в музейних фондах. З виставками пов'язана теж й видавнича діяльність, бо при кожній виставці потрібний каталог, брошурки тощо. Досі видано каталог інавгураційної виставки, інформативну брошурку про українську народну творчість англійською та українськими мовами та альбом листівок з української кераміки. Зараз плянується видати картки з українськими писанками.

Під цю пору Музей опрацьовує пляни майбутніх виставок, видань, конкурсів та освітніх програм для молоді і дітвори. В приміщеннях Музею організується довідкова бібліотека, яка незабаром буде професійно скаталогована та доступна для відвідувачів. Існує при Музею теж й крамничка, яка дуже гарно розвивається.

Завдання перед Музеєм велике, ще більші потреби, але перший і найважливіший крок вже зроблено. Якщо Музей на чолі з управою, яка складається з професійних людей, виконуватиме свої намічені пляни з допомогою членок СУА та громадянства, то це принесе чималу користь українській еміґрації в Америці.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 6-го БЕРЕЗНЯ 1977 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 289 Відд. о год. 3-ій по пол. в Укр.-Амер. Клюбі, 292 Hudson Avenue. На порядку: плян праці на майбутнє та вибір Управи на 1977 р. Проситься чл. прибути. П. Дром, през., Р. Гуссар, кас., В. Гуссар, секр.

Книжку І. Світа ще можна дістати -
„УКРАЇНСЬКО-ЯПОНСЬКІ ВЗАЄМИНИ, 1923-1949 РР."

Вона має 400 стр., багато ілюстр., показники імен та назв, англ. та японське резюме. Тверда мистецька оправа. Ціна 8 дол. з пересилкою.

Описані події 2-ої Світової Війни, Карпатської України та має передмову проф. Л. Винара, показники джерел.

Чеки або М. Ордери слати:
JOHN V. SWEET
P.O. Box 282
Jackson Heights Sta., N.Y. 11372

ТАРЗАН, Ч.7713 — Майор відмовляється

Ви, пане Ель Шімаль, здобули форт Момбік тільки після того як ми перестали бути леґіонерами і нас залишилося дуже мало!

Я чоловік невичерпної терпеливости, майоре... Протягом довгих років ви завжди мали переваґу!

Але моє чекання виправдало себе, бо тепер я все „дістав у спадщину"!

Я рівнож вважаю себе справедливим чоловіком... Поважаю Вас і Ваших вояків і тому закликаю Вас ступити тепер до мого „Леґіону"...

Щоб заманювати багаті каравани до цього форту?!.. Ні!... Ніколи!